

ΔΕΥΤΕΡΑ,

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΥΠΟ

Χ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΑΔΟΥ.

.....
« Θέν σίβου ».
.....

Ἐν Ἀθήναις τῇ 15 Ἰουρίου 1864 — Ἔτος Α'. Ἀριθ. 2.

Η ΕΠΤΑΝΗΣΟΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ.

Ὅτε διεσημάνθη ἐν Κερκύρα τὸ θρηνώδες ἄκουσμα, ὁ θάνατος τοῦ ἀτυχοῦς Καποδιστρίου, πάντες ἐν γένει οἱ πολῖται, πλὴν τινῶν ἐξαίρεσεων, ἐθρήνησαν τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἀνδρός, θεωρήσαντες αὐτὴν, ὡς τὴν μεγίστην πρὸς τὸ ἔθνος ζημίαν· ἀλλὰ ποῖαι αἱ πρὸς τὸν ἀνθρώπον ἔνστικτοι ἀντιλήψεις! Εἰς τούτων, ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Γεώργιος, δὲν κατελήφθη ἐκ τῆς κοινῆς θλίψεως, οὔτε σχεδὸν ἠλλοιώθη εἰς τὸ φρικῶδες τοῦτο γεγονός· οἱ δὲ περὶ αὐτὸν, τὸν ἠρώτησαν ἐν τῇ λέσχῃ, ποῦ τὰ πρὸς ἀδελφὸν δάκρυα; οὗτος δὲ ἀπαντῶν εἶπεν· — Ἦδη νὰ θρηνήσω αὐτόν; ἔκλαυσα καὶ ἐθρήνησα τοῦτον, ἀφ' ἧς ἤκουσα ὅτι παραλαμβάνει ὡς Συμβούλους του τὸν Βίαρον καὶ Γιαννάτῶν· ἔκτοτε εἶπον ἐνώπιον ὑμῶν ἐν τῇ λέσχῃ ταύτῃ, ὅτι ἡ μετὰ τὴν τῶν δύο τούτων καὶ τῶν καπὸν τῆς παραλαβῆς τὸν θάνατον εἰς τὸν ἀδελφόν μου. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐθρήνησα ἔκτοτε τοῦτον, τὰ δάκρυά μου ἀπέξηράνθησαν καὶ ἐν τῷ λαυρύγγιμου ἐγέ-

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΘΝ. ΒΙΒΛ. ΠΑΤΡΙΚΙΟΝ
ΑΠΟΘΗΚΗ ΚΕΝΤΡΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ

νετο πάθος. Καί τῶ ὄντι! ὁ πατριώτης Γεώργιος Καποδίστριας εὐρεθεὶς ἐν τῇ Λέσχη ὅτε ἤκουσε τὴν ἀπόφασιν περὶ τῆς μεταβάσεως τῶν ὡς εἴρηται προσώπων εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐξέχυσε γοῶδη κραυγὴν καὶ γρονθίζων τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ, ἀνεφλέξατο ἐκ βάθους ψυχῆς τὰ θρηνώδη ταῦτα· ᾧ, δυστυχία σου Νάννη! (ἀντὶ Ἰωάννη) αὐτοὺς καλεῖς ὡς συμβούλους σου! θὰ προκαλέσωσιν ἀνυπερθέτως τὸν θάνατόν σου». Τοῦτο δ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ εἰς ἡμᾶς σήμερον ὑπὸ ὅλως εὐάγγελον καὶ χαρμόσυνον ἔποψιν. Μᾶς ἀνηγγέλη ἐν Ὁδησσῷ παρὰ φίλων ἐξεστηκότων ὑπὸ τῆς χαρᾶς ἢ ἐκδιώξις τοῦ Ὁθωνοῦ ἐν ὥρᾳ τραπέζης ἐν τινι Ξενοδοχείῳ, οὔτε ἠλλοιώθημεν, οὔτε συνεκινήθημεν ἢ πόλις ἠλάλαξε καὶ ἡ τοῦ μετώπου μας αἴγλη ἦτον ἢ ἐζωγραφισθεῖσα ἀπὸ τοῦ ἔτους 1852, ὅτε ἀόρατός τις φωνὴ κατέστησεν ὄρατόν τὸν ἐδόμυλον τῆς νίκης παιᾶνα εἰς τὴν καρδίαν μας· ἦλθεν ἢ ἔνωσις τῶν ἀδελφῶν Ἑπτανησίων, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν, ἐγένετο ἢ ἄρσις ἐπὶ τῆς ἀρσεως τῶν πολιτικῶν δεσμῶν μας ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν, πάντες ἔχυσαν πολιτικῆς χαρᾶς δάκρυα, ἡμεῖς δὲ οὐκ ἠδυνήθημεν δακρῦειν, διότι τὰ δάκρυα ἡμῶν ἔρρευσαν ἀπὸ 15 ἡδὴ ἐτῶν καὶ κατόπιν, ἀφ' ἧς ἀπεδύθημεν εἰς τὸν διαφλεγῆ ὑπὲρ τῆς ἐνώσεως ἀγῶνα· καὶ ἐν ᾧ εἰς πεπονηρμένους καρδίας ἄρχονται ἤδη, τὰ ἡμῶν ἀποστειρεύθησαν ἔκτοτε, διότι ἔκτοτε ἡμεῖς ἐθεάθημεν πάνθ' ὅσα θεῶνται αἱ ἤδη ἀνδρίζουσαι καρδία. Τούτων οὖν ἔνεκεν, συγχωρηθεῖτω γεγηρακῶτι εἰς τὴν δημοσιογραφίαν πολίτῃ, ἀντὶ τοῦ νὰ διαφλέξῃ καὶ συγκινήσῃ τοὺς Ἑπτανησίους καὶ λοιποὺς Ἑλληνας με παρελθούσας ὀδυνηρὰς ἀναμνήσεις, συγχωρηθεῖτω ἵνα ῥίψῃ ἐν βλέμμα ἐπὶ τῆς νέας τοῦ μαρτυρίου σκηνῆς καὶ χύσῃ νέα ἐπ' αὐτῆς δάκρυα, ὅποια ἔχυσε καὶ ἐπὶ τῆς ἤδη ἀποληγούσης. Μανθνέτω δὲ πᾶς τις ὅτι ὁ κάλαμος αὐτοῦ οὐδέποτε ἐκινήθη μηχανικῶς, οὐδέποτε ἐπηρεάσθη ἢ θέλει ἐπηρεασθῆ παρ' οὐτινος δῆποτε. Μία ὑπῆρξε καὶ ἔσεται ἡ ὁδὸς αὐτοῦ, Πατρίς, Πίστις, καὶ τὰ ὑπ' αὐτῶν καὶ δι' αὐτῶν κοινὰς θεσπίσασαι δημιουργηθέντα, Βασιλεία καὶ Σύνταγμα! ἐν δὲ ταῖς δυσὶ ταύταις ἐντολαῖς, ἅπας ὁ οὐρανὸς καὶ πᾶσα ἡ γῆ κατ' αὐτὸν κείται.

Ποία ἢ τῆς Ἑπτανήσου κατάστασις; Ἄοσις ἐτελείωσε τὸ ἐν πολλοῖς μικρὸν καὶ ὡς ἱστορικὸν γεγονός μετέστη ἤδη εἰς τὰς δέλ-

τους τῆς ἱστορίας· τὸ δὲ, ἐν ὀλίγοις μέγξ, ὑπολείπεται ἢ ἀρχεται ἤδη, καὶ θεωρεῖται μετέωρον καὶ ἀβέβαιον· «οὐκ ἐν τῇ κτήσει τὸ ἀγαθόν, ἀλλ' ἐν τῇ χρήσει τὸ μέγα ἐστὶ».

Τὰ πράγματα ἤλλαξαν ἔκτοτε φάσιν· ἢ προσάρτησις τῆς Ἑπτανήσου εἰς τὴν Ἑλληνικὴν χώραν εἶναι ἔμμεσος ἀναγνώρισις ὑπὸ τῶν Δυνάμεων τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑπὸ τὸν ζυγὸν τοῦ βαρβάρου στεναζόντων ὁμογενῶν μας· ἢ δὲ ἀποτυχία αὐτῆς εἰς τὸ διοικεῖν καὶ τὸ διοικεῖσθαι ἀνατρέπει ἐκ βάθρων τὴν ἀπόφασιν ταύτην, ἐπιβαρύνει τὸν ζυγὸν εἰς τὸν τράχηλον τῶν ὁμογενῶν μας, καὶ τοιουτοτρόπως καθιστᾷ ἀμφίροπον τὴν Βασιλείαν ἐν Ἑλλάδι. Ἐὰν λοιπὸν οἱ κρατοῦντες λάβωσιν ὑπ' ὄψιν τὰ ἱστορικὰ αἷτια τῆς πτώσεως καὶ τοῦ μεγαλείου τῆς πάλαι ποτὲ εὐδαιμόνος καὶ περιφανοῦς ταύτης χώρας, ἐὰν ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τὸ ἐνεστώς τὰ αἰσχρὰ τοῦ παρελθόντος, ἢ Ἑλλάς καλῶς κυβερνωμένη, δύναται νὰ προσκτήσῃ θάττον ἢ βράδιον τὴν λάμπιν τοῦ εὐκλεοῦς αὐτῆς μεγαλείου· ἀν δὲ, ὃ μὴ γένοιτο! ὁ ἐγωῖσμός καὶ ἡ φρεναπάτη, ἀναστρέψωσι τὸν ἥλιον, ἐξ οὗ προσδοκᾶται ἢ τῶν ὁμογενῶν μας ἀνάρρησις εἰς λαίλαπα φατρία καὶ ἐκδικήσεως, προσημαινεται ῥῆξις, καὶ σὺν τῇ ῥήξει νέος τῇ πολυστενάκτῳ πατρίδι κίνδυνος· ἐξηγούμεθα σαφέστερον

Ἡ Ἑπτανήσος ὡς οὐδετέρα τῶν μέχρι τοῦδε ἀγῶνων καὶ ῥήξεων, δὲν ὄφειλε νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὰ καθέκαστα τοῦ Κοινοβουλίου καὶ παρούσα ἐὰν ἦτο, πολὺ δὲ περισσώτερον, διότι ἀπουσιάζει· ἄρα ἡ ἀργία τῆς Συνελεύσεως εὐθύνει μεγάλως τὴν Κυβέρνησιν. Καθ' ἡμᾶς, ἀφ' ἧς ὁ κλεινὸς ἡμῶν Ἄναξ ἐπάτησε τὸ ἔδαφος εἰς τὴν νέαν αὐτοῦ Πατρίδα, ὄφειλεν ἢ Κυβέρνησις του ἢ νὰ διαλύσῃ τὴν Ἐθνοσυνέλευσιν τῇ συγκαταθέσει τῆς ἰδίας, καὶ νὰ συγκαλέσῃ νέαν, ἢ τούτου μὴ γενομένου νὰ ὑποβάλλῃ εἰς συζήτησιν καὶ εἰς ἐπιψήφισιν αὐτῆς τὸν αἰώνιον τοῦ Κράτους Θεσμόν· ἢ δὲ παράτασις μέχρι τῆς ἐλεύσεως τῶν Ἑπτανησίων ὅχι δὲν συνωδᾷ με τὸ αὐστηρὸν τῆς ἐξουσίας καθῆκον, ἀλλὰ λογίζεται καὶ κατὰ τύπους, καὶ κατ' οὐσίαν ἐγκλημα. Λέγομεν κατὰ τύπους, διότι δὲν ἔδυνάτο νὰ καταδικασθῇ ἢ Κυριαρχία τοῦ ἔθνους ὁκτὼ ἢ ἑπτὰ μῆνας, κατὰ τῆς ἐλευσεως τοῦ Βασιλέως, καὶ τίς οἶδε ὅπόσους

προσέτι εἰς ἀργίαν ἕνεκα τοῦ μέρους· δεύτερον, διότι τὸ μέρος τοῦτο ἔπρεπε νὰ τὴν ῥήσωμεν, ἐὰν εἴχομεν καὶ ἡμεῖς καὶ αὐτοὶ σώας τὰ φρένας, ἀθικτοὶ καὶ ἀμόλυτον τῶν ἀντιπαθειῶν μας. πολὺ δὲ περισσώτερον νὰ προκαλῶμεν αὐτὸ εἰς ἐπιουρίαν θριάμβου αἰσχρῶ καὶ ἀποτροπαίου! Τρίτον καὶ πρώτιστον, δὲν ἔπρεπε νὰ ταραζώμεν τὴν ἡσυχίαν ἐνὸς λαοῦ ἐκθετοντες αὐτὸν εἰς τὴν ἐκλογικὴν πάλην πρὶν ἢ γνωρίσῃ αὐτὸς ἡμᾶς καὶ ἡμεῖς αὐτὸν, τοὺς λαθυρινθῶδεις νόμους μας καὶ τοὺς τραγελαφικοὺς νόμους του· ὁ οὗτος εἶχεν ἀνάγκην ὡς ὑπὲρ ποτε ἡσυχίας καὶ τάξεως· εἶχεν ἀνάγκην καὶ ἔπρεπε νὰ ἔλθῃ ἄλλως πῶς πρότερον εἰς συνάφειαν μὲ τοὺς ἀδελφούς του, καὶ κατόπιν νὰ δοθῇ εἰς τὴν πολιτικὴν πάλην. Τέταρτον πᾶσα φρόνιμος ἐξουσία, ὅχι δὲν παρατείνει σκανδαλωδῶς τὰς συζητήσεις τῶν κυριαρχικῶν σωμάτων, ἀλλὰ καὶ τὰς εὐκολύνει ὅσον οἶόν τε καὶ τὰς ἐπισπεύδει μὲ πᾶσαν αὐτῆς θυσίαν.

Ταῦτα κατὰ τύπους· τί δὲ κατ' οὐσίαν; Ἐὰν τὸ Σύνταγμα συν-εξζητεῖτο καὶ ἐθεσπίζετο σὺν τῇ ἀφίξει τῆς Βασιλείας, οἱ ὄροι αὐτοῦ ἤθελον εἶσθαι μετριώτεροι, νῦν δὲ, ὅτε ἡ ἐξουσία στρατολογουσα καὶ διαρρήδην κραυγάζουσα κατὰ τῶν ἐλευθεροφρόνων ἢ κατὰ τῶν καταλυσάντων τὴν δυναστείαν τοῦ Ὄθωνος, διεγείρει ὑπονοίας εὐλόγους, καὶ αἱ ὑπόνοια αὗται, ἀντὶ νὰ μετριάσωσι τοὺς ὄρους, ἀπεναντίας θέλει καταστήσουσιν αὐτοὺς αὐστηροτέρους, καὶ κύριος οἶδεν, ἂν θὰ δυνηθῇ νὰ ἀνθέξῃ ὑπὸ τὸ ἄχθος αὐτῶν τὸ κοινωνικὸν σώμα.

Ἐκ τῶν ὀλίγων τούτων καταδεικνύεται, ὅτι ἡ Κυβέρνησις ἐβάδισε καὶ βαδίζει ἐπὶ σχεδίου ὅπως σεσαθρωμένου, καὶ φαίνεται ὅτι τὸ ἐσωτερικὸν αὐτῆς δὲν συνάδει μὲ τὴν ἐξωτερικὴν αὐτῆς πρόοψιν· ὁμοιάζει σαθρὸν καὶ ξηρὸν δένδρον ὅπερ περιτυλίσσει-ἐξωθεν μὲν ὑπὸ τὴν σκιερὰν διφθέραν ἀγρίου κισσοῦ, ἔσωθεν δὲ ἐστὶ κόνεως καὶ κονιοροῦ ἔμπλεον.

Νῦν δὲ, τί ποιητέον; Καθ' ἡμᾶς πρέπει νὰ ἐπισπευθῇ ἡ ἐπάνοδος τῆς Α. Μ. ἢ Συνέλευσις νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς ἐργασίας τῶν ὑψηλῶν αὐτῆς καθηκόντων, καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὴν συζήτησιν τοῦ Συντάγματος ἐπὶ τῶν καθ' ἕκαστα, καὶ μεχρὶσὺν φθάσῃ ἐπὶ τοῦ

συνόλου, τότε ἀναντιρρήτως ἔρχονται καὶ οἱ πληρεξούσιοι τῆς Ἐπτανήσου λαμβάνοντες καὶ οὗτοι μέρος ἐπὶ τοῦ ὅλου.

"Ἄν δ' ὁ μὴ γένοιτο, καὶ παραταθῇ ἐπάπειρον ἡ συγκρότησις τῆς Συνελεύσεως, ἡ Κυβέρνησις ἀναλαμβάνει μεγαλωτάτην εὐθύνην ἀπέναντι τοῦ ἔθνους τε καὶ τῆς ἱστορίας· ἡ παρουσία τῶν πληρεξουσίων τῆς Ἐπτανήσου, ὅχι δὲν δικαιολογεῖ αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ προφανοῦς τὴν καταδικάζει, διότι ὑποτίθεται ὅτι στρατολογεῖ, ὑποτίθεται ὅτι φατριάζει καὶ κατὰ συνέπειαν κηρύττεται ἐκθεσμος καὶ ἐπίορκος· ἀφ' ἐτέρου γνωρίζοντες ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὰ ἦθη καὶ τὰς ἀρχὰς τῶν Ἐπτανήσιων, δυνάμεθα ἀπὸ τούδε εἰπεῖν, ὅτι οἱ Ἐπτανήσιοι πληρεξούσιοι θέλουν εἶσθαι οἱ σημαιοφόροι πάσης φιλελευτέρου ιδέας· ἀρκ μάτην ἠγρύπνισαν οἱ στρατολογούντες.

Ο ΙΕΡΑΡΧΗΣ ΚΕΡΚΥΡΑΣ.

Ἡ ἱστορία τῶν ἐθνῶν μᾶς διδάσκει ὅτι ὅλαι αἱ καταστροφῆαι καὶ ὅλα ἐν γένει τὰ πρὸς τὴν κοινωνίαν ναυάγια, προήλθον ἐκ τοῦ κλήρου· μυριάκις ἢ κοινωνία ἔπεσεν εἰς τὸ χάος! καὶ μυριάκις ἀνέλαμψε τῇ κραταιᾷ τοῦ ὑψίστου παντοδυναμίᾳ· ἡ αὐτὴ ἱστορία διδάσκει τὰ ἔθνη, ὅτι πᾶν ἐνδεχόμενον τῶν Κληρικῶν νόσημα πρέπει νὰ καυτηριάζηται εἰς τὰς πρώτας αὐτοῦ ὕψεις διὰ φαρμάκων ἠρωϊκῶν, πρὶν ἢ τὸ νόσημα τοῦτο κατασταθῇ διαδόσιμον, καὶ ἀπολήξῃ εἰς αἵρεσιν.

Αἱ πολιτεῖαι, φρονίμως ποιῶσαι, ἀφ' οὗ ἀνεμέτρησαν μυριάκις τὸ χάος αὐτῶν, ἔταξαν ἤδη, ὅτι πᾶσαι αἱ ἐξουσίαι ἀπορρέουσιν ἐξ αὐτῶν, καὶ πᾶσαι που περιστρέφονται ἐπὶ τοῦ ἰδίου αὐτῶν ἄξωνος· οὗτος ἐστὶν ὁ ὑπέρτατος τῶν πολιτειῶν νόμος· ἐπ' αὐτοῦ τούτου βαδίζουσιν ἅπαντα τὰ εὐδαίμονα ἔθνη κατὰ τὸν πεφωτισμένον τοῦτον αἰῶνα, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τούτου ἐβάδισαν καὶ οἱ περὶ ὧν τὸ κλέος ἀείχαστον ἔνδοξοι ποιμενάρχαι καὶ σύμπας ὁ εὐαγῆς κλήρος τῆς Ἐκκλησίας μας, εἰσπρόχασαντες κατὰ τὴν ἐπανάστασιν εἰς ΜΟΝΕΠΡΟΪΚΗΝ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ τοῦ μαρτυρίου, ἀγωνισάμενοι μετ' αὐ-

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΝΕΠΡΟΪΚΗ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΝ

ταπαρνήσεως τὸν καλὸν τῆς δόξης ἀγῶνα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καποδιστρίου, ὅτε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, ἔλαβον κανονικωτέραν τινα ῥύθμισιν.

Ἄλλ' ὅποιοι οἱ τότε ἄνδρες! ποῦ ἡ ἠρωϊκὴ καὶ ἡ θεσπεσία αὐτῶν αὐταπαρνήσις; Τίνες δὲ οἱ κατόπιν αὐτῶν; ἴδετε, ἀκούσατε!

Οἱ ἀδελφοὶ Ἑπτανήσιοι κολακευόμενοι ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ Καποδιστρίου καὶ Μεταξᾶ, ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσωσι καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνδρα! οὗτος δὲ ἔστιν ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, Ἱεράρχης Κερκύρας· παραδόξως πως ἠθέλησαν νὰ προσωποποιήσωσιν εἰς τὸν σεβάσιμον τοῦτον ἄνδρα τὸ μέγα εἰς τὰ χρονικὰ γεγονὸς τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ παραδοξότερον ἐνέδυσαν αὐτῷ σάκκον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν σημαίαν τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει παρὰ τῆς ἀχαριστίας εἰς τοὺς πολλὰ καὶ μεγάλα μοχθήσαντας, ἡ ἀσέβειαν πρὸς τὸν ἥρωα ἐκεῖνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπαιγμὸν εἰς τὸν μηκέτι ἐνδόξως ἀθλήσαντα Ἀθανάσιον.

Ἢ οὕτω παραξίαν τιμὴ εἰς τὸν σεβάσιμον τοῦτον ἄνδρα ὑπὸ τῶν Ἑπτανήσιων, καὶ αἱ κατόπιν ἀπρεπεῖς προσηγορίαι καὶ φιλοφρονήσεις, ἐξετόπησαν δυστυχῶς τοῦτον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ· καὶ, κρίμασιν οἷς οἶδε κύριος, ἐπεσκίασε τὸν ἐγκεφάλον του χιμαιρικὴ τις ἰδέα, ἥτις ἂν καὶ θεωρεῖται καθ' ὅλους τοὺς λόγους καὶ τύπους ἀπραγματοποίητος, οὐχ ἦττον τὰ καθῆκον μᾶς ἐπιτάσσει ἵνα ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε φωνὴν κατ' αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τὴν συναρωγὴν παντός τέκνου τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος καθ' ἃ εἴμεθα ἀδιστακτικῶς ἐξ ἀλανθάστου πηγῆς πεπληροφορημένοι, ἀξιοῖ τὴν διαίρεσιν ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἄρξῃ ἐπὶ τῆς θεοσδότου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Μάνδρας, ὡς ἄλλος Πάπας ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ τοιαύτη τις ἡ θρηνώδης ὑπόθεσις. Τί δὲ εἵπομεν τῷ πατρὶ Ἀθανασίῳ, τί τοῖς συμβούλοις αὐτοῦ; Κάλλιον ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ καθ' ἣν τεκταινεται νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Σχίσμα, κάλλιον μὴ εἴχομεν τὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας ἵνα μὴ εὐρεθώμεν εἰς τὴν ἀναπόφρευτον ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν Πατριδᾶ προθύμως

μὲν, ἀλλὰ μεθ' ὅσης οἶόν τε πικρίας καὶ συναισθήσεως, προμαντευόμενοι τὰς ὀλεθρίας εἰς τὸ κατόπιν συνεπειάς, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, κυρίως δὲ, ἐκ τοῦ ἀλανθάστου δόγματος «πολλάκις λανθάνει μεγάλη μετάβασις τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν». Καὶ δυστυχῶς, δὲν εἶναι μικρὸν τὸ τόλμημα τοῦ Ἀθανασίου, εἶναι μέγα! εἶναι ἐκ τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ἐκ τῶν σπινθήρων ἐκείνων, οἵτινες ἀναρριπιζόμενοι μεταδίδουσι τὴν πυρκαϊάν καὶ ἀναφλέγουσι πᾶσαν τὴν χώραν. Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν ἤφθη ἤδη καὶ διεδόθη ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἱεράρχου, ὡς ἄλλη τις φλόξ ἄνευ προανακρούσεως καὶ προσημάνσεως. Ναι, ἡ χορδὴ ἦν παίζει ὁ ἱεράρχης προμηνύει καταιγίδας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς γέγραπται ἡ πικρὰ τῆς ὀδύνης του τραγῳδίας καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἐργασιῶν του μετ' ἤχου! ἤδη ἐξεγείρεται πᾶσα ἡ κοινωνία καὶ ἐν λαμπάσιν αἰδίοις σεβννύει τὴν δαδα τοῦ ἱεράρχου, ἐν ἣ γέγραπται Σχίσμα! ἤδη προνοοῦσα ἡ Κυβέρνησις, ἔστω καὶ ἡ τοῦ Βάλθη, ἀποπέμπει τὸν αἰρεσιάρχη, ἢ εἰς τὰς Στροφαδάς πρὸς διάνυσιν τοῦ βίου του, ἢ εἰς τὰ Ἀντικύθηρα πρὸς δικαίαν καὶ νόμιμον αὐτοῦ τιμωρίαν, διότι, οὐχὶ τὸ προφέρειν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ ἐσχάτου κατὰ τῆς κοινωνίας κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ διανοεῖσθαι τοιοῦτόν τι εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ βλασφήμου. Ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς καυτηρίας τοῦ μιάσματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐσμὲν βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου καὶ πάσης τῆς Ὀρθοδοξίας ἐν γένει, θέλει ἀνακράξει ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει «ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων τῆς». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Νῦν δ' ἐξεταστέον τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἐτέραν τινα ἔποψιν. Ζητεῖ ἢ θέλει ὁ σεβάσιμος ἱεράρχης αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου ἢ ἐξηρητημένην, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἄν αὐτοκέφαλον, δὲν ἔχομεν ἔνωσιν, ἀλλὰ Κράτος ἐν Κράτει, καὶ τότε ὑπὲρ τίνος οὗτος ἐμόχθησε καὶ ἔτιον ὑπὲρ τίνος εἰκόνα τῆς Α. Μ. ἦν δὲν ἔλαβεν οὐδεὶς τῶν Ἀθηνῶν ἢ Ἑλλήδων τὸν ἐπίσκοπον, καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

ΙΛΑΚΙΣΤΑΤΕΙΟΣ

ΔΗΜΙΟΥ ἘΛΛΗΝΟΤΥΠΟΝ ΚΑΙ ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΝ, καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

ταπαρνήσεως τὸν καλὸν τῆς δόξης ἀγῶνα μέχρι τῆς ἐλεύσεως τοῦ Καποδιστρίου, ὅτε τὰ πράγματα τῆς πολιτείας, ἔλαβον κανονικωτέραν τινα ρύθμισιν.

Ἄλλ' ὅποιοι οἱ τότε ἄνδρες! ποῦ ἡ ἠρωϊκὴ καὶ ἡ θεσπεσία αὐτῶν αὐταπαρνήσις; Τίνες δὲ οἱ κατόπιν αὐτῶν; Ἴδετε, ἀκούσατε!

Οἱ ἀδελφοὶ Ἑπτανήσιοι κολακευόμενοι ἀπὸ τὸ κλέος τοῦ Καποδιστρίου καὶ Μεταξᾶ, ἠθέλησαν νὰ παρουσιάσωσι καὶ τρίτον ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἄνδρα! οὗτος δὲ ἔστιν ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος, Ἱεράρχης Κερκύρας· παραδόξως πως ἠθέλησαν νὰ προσωποποιήσωσιν εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα τὸ μέγα εἰς τὰ χρονικὰ γεγονὸς τὴν πολιτικὴν ἔνωσιν τῆς Ἑπτανήσου μετὰ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τὸ παραδοξότερον ἐνέδυσαν αὐτῷ σάκκον καὶ ἐνέπηξαν εἰς τὰς χεῖρας αὐτοῦ τὴν σημαίαν τοῦ Παλαιῶν Πατρῶν, ὅπερ χαρακτηρίζει παρὰ τῆς ἀχαριστίας εἰς τοὺς πολλὰ καὶ μεγάλα μοχθήσαντας, ἡ ἀσέβειαν πρὸς τὸν ἥρωα ἐκεῖνον τῆς Ἐκκλησίας μας, ἡ ἐμπαιγμὸν εἰς τὸν μικρῆτι ἐνδόξως ἀθλήσαντα Ἀθανάσιον.

Ἡ οὕτω παραξίαν τιμὴ εἰς τὸν σεβάσμιον τοῦτον ἄνδρα ὑπὸ τῶν Ἑπτανησίων, καὶ αἱ κατόπιν ἀπρεπεῖς προσηγορίαι καὶ φιλοφρονήσεις, ἐξετόπησαν δυστυχῶς τοῦτον τῆς ἀληθοῦς αὐτοῦ θέσεως ἐν τῇ κοινωνίᾳ· καὶ, κρίμασιν οἷς οἶδε κύριος, ἐπεσκίασε τὸν ἐγκεφάλον του χιμαιρικὴ τις ἰδέα, ἣτις ἂν καὶ θεωρεῖται καθ' ὅλους τοὺς λόγους καὶ τύπους ἀπραγματοποιήτος, οὐχ ἥττον τὸ καθήκον μᾶς ἐπιτάσσει ἵνα ὑψώσωμεν ἀπὸ τοῦδε φωνὴν κατ' αὐτῆς ἐπικαλούμενοι τὴν συναρωγὴν παντὸς τέκνου τῆς Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ἐκκλησίας· ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος καθ' ἃ εἴμεθα ἀδιστακτικῶς ἐξ ἀλανθάστου πηγῆς πεπληροφορημένοι, ἀξιοῖ τὴν διαίρεσιν ἢ τὸ αὐτοκέφαλον τῆς ἐν Ἑπτανήσῳ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἐπὶ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ ἀρξῆ ἐπὶ τῆς θεοσδότου τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Μάνδρας, ὡς ἄλλος Πάπας ἐν Ῥώμῃ.

Καὶ τοιαύτη τις ἡ θρηνώδης ὑπόθεσις. Τί δὲ εἴπωμεν τῷ πατρὶ Ἀθανασίῳ, τί τοῖς συμβούλοις αὐτοῦ; Κάλλιον ἐν τοιαύτῃ ἐποχῇ καθ' ἣν τεκταίνεται νέον κατὰ τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν Σχίσμα, κάλλιον μὴ εἶχομεν τὸν κάλαμον ἀνά χεῖρας ἵνα μὴ εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀναπόφευκτον ἀνάγκην νὰ ἐξυπηρετήσωμεν τὴν Πατρίδα προθύμως

μὲν, ἀλλὰ μεθ' ὅσης οἶόν τε πικρίας καὶ συναισθησεως, προμαντευόμενοι τὰς ὀλεθρίας εἰς τὸ κατόπιν συνεπειάς, καὶ ἐξ ἄλλων μὲν πολλῶν, κυρίως δὲ, ἐκ τοῦ ἀλανθάστου δόγματος «πολλάκις λανθάνει μεγάλη μετὰβασίς τῶν νομίμων, ὅταν παρορῶσι τὸ μικρόν». Καὶ δυστυχῶς, δὲν εἶναι μικρόν τὸ τόλμημα τοῦ Ἀθανασίου, εἶναι μέγα! εἶναι ἐκ τῶν ἐσχάτων! Εἶναι ἐκ τῶν σπινθήρων ἐκείνων, οἵτινες ἀναρριπιζόμενοι μεταδίδουσι τὴν πυρκαϊάν καὶ ἀναφλέγουσι πᾶσαν τὴν χώραν. Ἡ πυρκαϊὰ λοιπὸν ἤφθη ἤδη καὶ διεδόθη ἐκ τοῦ σώματος τοῦ ἱεράρχου, ὡς ἄλλη τις φλόξ ἀνευ προανακρούσεως καὶ προσημάνσεως. Ναι, ἡ χορδὴ ἦν παιζει ὁ ἱεράρχης προμηνύει καταιγιδας, ἀλλ' ἐν αὐταῖς γέγραπται ἡ πικρὰ τῆς οὐδύνης του τραγῳδία καὶ ἡ ἀπώλεια τῶν ἐργασιῶν του μετ' ἤχου! ἤδη ἐξεγείρεται πᾶσα ἡ κοινωνία καὶ ἐν λαμπάσιν αἰδίους σθεχνύει τὴν δάδα τοῦ ἱεράρχου, ἐν ἣ γέγραπται Σχίσμα! ἤδη προνοοῦσα ἡ Κυβέρνησις, ἔστω καὶ ἡ τοῦ Βάλβη, ἀποπέμπει τὸν αἰρεσιάρχην, ἢ εἰς τὰς Στροφάδας πρὸς διάνυσιν τοῦ βίου του, ἢ εἰς τὰ Ἀντικύθηρα πρὸς δικαίαν καὶ νόμιμον αὐτοῦ τιμωρίαν, διότι, οὐχὶ τὸ προφέρειν διαίρεσιν τῆς Ἐκκλησίας εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ ἐσχάτου κατὰ τῆς κοινωνίας κακουργήματος, ἀλλὰ καὶ τὸ διανοεῖσθαι τοιοῦτόν τι εἶναι μηδὲν ὀλιγώτερον τοῦ βλασφήμου. Ἐν ἐναντία δὲ περιπτῶσει καὶ ἡ Κυβέρνησις δὲν λάβῃ τὰ προσήκοντα μέτρα πρὸς καυτηρίασιν τοῦ μιάσματος ἐν τῇ κοινωνίᾳ, ἐσμέν βέβαιοι, ὅτι καὶ ὁ λαὸς τῆς Ἑπτανήσου καὶ πάσης τῆς Ὁρθοδόξιας ἐν γένει, θέλει ἀνακραῖξει ἐν τῇ δικαίᾳ αὐτοῦ ἀγανακτήσει «ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος ἐπιβουλεύεται τὴν θρησκείαν τῶν Πατέρων της». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τούτων.

Νῦν δ' ἐξεταστέον τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἐτέραν τινα ἔποψιν. Ζητεῖ ἢ θέλει ὁ σεβάσμιος ἱεράρχης αὐτοκέφαλον τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑπτανήσου ἢ ἐξηρητημένην, ὡς μέχρι τοῦδε ἀπὸ τὰ πατριαρχεῖα τῆς Κωνσταντινουπόλεως; Ἄν αὐτοκέφαλον, δὲν ἔχομεν ἔνωσιν, ἀλλὰ Κράτος ἐν Κράτει, καὶ τότε ὑπὲρ τίνος οὗτος ἐμῶχθη καὶ ἔξουσιον παρὰ τὴν εἰκόνα τῆς Α. Μ. ἦν δὲν ἔλαβεν οὐδεὶς τῶν ἐν Ἑλλάδι κλεινῶν Ἀρχιερέων καὶ τὸν μεγαλόσταυρον; Ἄν ἐξηρητημένην ἀπὸ τῆς Κωνσταντινουπόλεως, τότε δυνάμεθα εἰπεῖν, ὅτι

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΡΕΙΟ ΑΠΕΙΡΩΤΗ

υποκρύπτεται ἄλλη τις παγίς· ὁ σεβάσμιος ἱεράρχης, ὃχι μόνον τοὺς Ἐπτανήσιους δὲν θέλει ἐντελῶς ἀνεξαρτήτους τῆς ἐπιρρείας τοῦ Σουλτάνου, διότι οὐδεμία πράξις τῆς ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἐκκλησίας ἐξωτερικῶς ἐνεργεῖται πρὶν ἢ κυρώσῃ ταύτην ἡ Πύλη, ἀλλὰ καὶ τρόπον τινὰ ζητεῖ νὰ προσάψῃ καὶ πρὸς τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἔκτακτον καὶ βδελυρόν τι στίγμα, ὅπερ κατὰ τύπους πολιτικούς δύναται νὰ θεωρήσῃ ὡς προβληματικὴν τὴν πλήρη τῆς Ἑλλάδος ἀνεξαρτησίαν· ἐξηγούμεθα·

Ὅτε ὁ Σουλτάνος διοικεῖ θρησκευτικῶς τὸ μέρος τοῦ Κράτους, ἐπιρρεάζει τὸ ὄλον· ἡ δὲ ἐπιρρεία αὕτη, ἐκτὸς τῶν ἐντεῦθεν συνεπειῶν, ἐγείρει εἰς αὐτὸν τὴν ὑπόνοιαν, ἢ ὀρθότερον εἰπεῖν τὴν βεβαίωσιν, ὅτι ἄρχει ἐπὶ τοῦ πνευματικοῦ μέρους· ἄρα ἐπὶ τοῦ ἡμίσεως Κράτους. Καὶ τῷ ὄντι! ἡ ἐξουσία του ἦτο μέχρι τῆς ἐνώσεως τοιαύτη ἐπὶ τῆς Ἐπτανήσου· τί λοιπὸν θέλει ὁ πατὴρ Ἀθανάσιος; Τὴν προστάσιαν τοῦ Σουλτάνου ἐπὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐπτανήσου ἢ τὸ αὐτοκέφαλον αὐτῆς; καὶ τὸ μὲν καὶ τὸ δὲ, θεωροῦνται ὡς χίμαιρα, καθ' ὅσον ἡ πολιτικὴ ἔνωσις συνεπάγει καὶ τὴν θρησκευτικὴν· ἐπομένως ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἀπαιτοῦνται νέαι διεθνεῖς συνθήκαι καὶ νέα πρωτόκολλα· τίς λοιπὸν ἔ' ἀναλάβῃ τὸν ἀγῶνα τοῦτον ἔστω ἂν ἡ ἀξίωσις τοῦ πατρὸς Ἀθανασίου θεωρηθῇ ἐκ τῶν ὧν οὐκ ἄνευ; ὑπάρχει που ὁ φρενήρης ὑπουργὸς καὶ ἡ κακώδους καὶ κακόβουλος Κυβέρνησις; ὃχι βεβαίως! ἀνέμους ἄρα τοξεύει ὁ Ἀθανάσιος! Ἀλλ' ὑποθεθείσθω ὅτι καὶ τοῦτο γενήσεται, Δὲν ἐξετάζει καὶ ἄλλο τι ὅπερ παρελείψαμεν, πλὴν πρέπει νὰ τὸ εἰπῶμεν! Δεδόσθω, ὅτι γίνεται κάπποια μετὰ βασίς τῶν νομίμων, καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἐπτανήσου ἀναγορεύεται ἀνεξάρτητος· ποῦ τότε θέλει εἶσθαι ἡ ἔδρα αὐτῆς; εἰς τὸ ἄκρον τῆς Ἐπτανήσου ἢ τὸ κέντρον; ποῦ τὸ κέντρον; τίς ἡ κεφαλή; ἡ Κεφαλληνία· ἄρα καὶ ἐν περιπτώσει τοιαύτῃ Πάπας θέλει εἶσθαι ὁ Μητροπολίτης Κεφαλληνίας καὶ οὐχι ὁ τῆς Κεοκύρας· τοιοῦτοτρόπως λοιπὸν ὁ στασιαζὼν μένει εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ κατὰ τὴν παροιμίαν, ὅπως ἔμειναν ἐκτὸς τῶν πραγμάτων καὶ οἱ κατὰ τοῦ Ὄθωνος στασιασαντες!!!

Καὶ ταῦτα μὲν ἐπὶ τοῦ παρόντος· εὐχόμεθα δὲ ἐκ ψυχῆς ἐκ διαψευσθῶμεν ἐκ τῶν ἔργων ἢ ἐκ τῆς μετακίνας τοῦ ἐν λόγῳ φιλοτίμου ἱεράρχου.

ΟΙ ΙΗΣΟΥΙΤΑΙ.

Ἠ

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΟΥ ΣΧΙΣΜΑΤΟΣ.

Οὐαὶ τί σοι ἐπέπρωτον, ὦ Μοῦσα πικραμένα,
 ἀντὶ ἐντεῦθεν ἄσματα, πεφωτολαμπρυσμένα!
 ἀντὶ τοιούτων εὐχὰ ᾧδε νὰ διαχύσης,
 καὶ κτίσματος πανάρρησιν, μὲ φθόγγους νὰ ὑμνήσης,
 δυστήνως φαρμακεύσαι ἀπὸ τὰς διαστάσεις.
 ἐχθρῶν δυστήνου πλάσματος! ἀγρίας τόσας φάσεις!
 καὶ κράξεις, κράξεις ἔκθαμβος ἐν τῇ ἀμυχανίᾳ,
 πρὸς τί ἢ παραγνώρισις καὶ ἡ αὐτοκτονία!
 πρὸς τί τὸ χάσμα τ' ἄπειρον, τῇ Μίᾳ Ἐκκλησίᾳ!
 πρὸς τί ἢ ἐπονείδιστος! παπῶν ἀκολασία!
 Δὲν εἶναι ἓνας ὁ Θεός! Τριάς τοῦ ἡ ἀγία!
 Δὲν ἔχει ἄνωθεν τὸ φῶς ἐν τῇ μεγαλουργίᾳ;
 Καὶ ὅτε ἓνας ὁ Θεός, πρὸς τί ἢ διχαστασία,
 πῶς, πόθεν νεοφώτιστοι πλάττουν θεογνωσία,
 νοθεύοντες τὸ Σύμβολον μὲ πᾶσαν μαγχανίαν
 τὰς βάσεις ἀνατρέποντες! τὴν ἐντολὴν τὴν θείαν,
 Αὐτοὶ ἡμᾶς ἐδίδαξαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
 αὐτοὶ ἡμᾶς ἐφώτισαν, ἡ μέγας μας! ὁ Κληρὸς!
 ὁ κληρὸς ὁ πανάγιος, ὅστις ἐνεσοκηνώθη
 εἰς τοῦ Σωτῆρος σκῆνωμα κ' ἐντεῦθεν ἐξυψώθη
 εἰς τὰς ἀρρήτους κτίσεις του πνεύματι χριστοδόλω,
 πνεύματι τὸ τρισάγιον, κόσμῳ θαυματοδόλω·
 καὶ εἶπε καὶ ἠσπασθη ἀγίαν τὴν Τριάδα!
 νὰ ἐσοτὶζῇ κτίσασιν, τοῦ κτίστου τὴν Μονάδα!

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΥΣΕΟΝ ΠΑΤΡΙΣΤΕΩΣ

Καὶ πόθεν οὗτοι ἔλαβον τῆς πίστεως τὴν γνῶσιν
 πόθεν ἐγαλουχήθησαν τοῦ νόματος τὴν πόσιν;
 ποία ἢ τότε δόξα των, καὶ ποία εἰμαρμένη!
 ποία αὐτοὺς ἐσπάραττε! τύχη ἀπεγνωσμένη!
 εἶχον τὰ Ἐλευσίνια, ἀρρήτους τοὺς λαμπτήρας,
 ἐξ ὧν ἐδιεχέετο ἡ αὔρα εἰς πλωτῆρας
 καὶ ἔπλεον οὐράνια μὲ πνεῦμα γηθοβόλον
 κ' ἐντεῦθεν συνεβάδιζον μετὰ Θεοῦ τῶν ὄλων;
 εἶχον τοὺς Ἐλικωνάς των, τὸν Ὀλυμπον, τὰ Τέμπη,
 ἐξ ὧν αἱ Μοῦσαι, χάριτες, διηύλιζον τὰ μέλιτη
 καὶ σύμπαν γῆς τὸ πλήρωμα! ἐφωτοδαδουχεῖτο
 καὶ μέγα τὸ στερέωμα! ὑψοῦτο καὶ ὑμνεῖτο!
 εἶχον Σωκράτας Πλάτωνα, καὶ ἄλλους χρησμοδότας
 Λυκούργους τε καὶ Σόλωνα, τοῦ Κόσμου θεσμοδότας,
 « καὶ πάντων τὸ τρισμέγιστον! τῆς Θέμιδος τὸν θρόνον,
 τὸν σκηπτουχοῦντα ἔκτοτε, ἐφ' ὄλων τῶν αἰώνων,
 ἐφ' ὅλου τοῦ πληρώματος, κ' ἐφ' ὅλας τὰς ἡμέρας
 συμπάσης τῆς ἐκτάσεως τῆς ὑδρογείου σφαίρας; »

Δὲν εἶναι αἴσχος ἀντικρυς! νεοφωτίστων δόξα!
 τοὺς μύστας νὰ τοξεύωσι μὲ ἰοβόλα τόξα;
 Δὲν εἶναι τρισαπάνθρωπος ἢ τόσ' ἀχαριστία,
 τοὺς μύστας νὰ ὑβρίζωσιν ἐν τῇ διχοστασίᾳ;
 Δὲν εἶν' ἐπίσης ἀδικον, τὴν γλώσσαν τοῦ Σωτῆρος
 νὰ ἀποκρούη ἔξαρνος ὁ τῶν Σοδόμων κληρὸς;
 Καὶ τίς ἢ γλώσσα Ἰησοῦ μεθ' ἧς συνεξηγήθη
 τὸ κτίσμα τὸ οὐράνιον κ' ἐν κόσμῳ ἐτιμήθη;
 "Αν ἦν ἢ γλώσσα τῶν Σκυθῶν, τῶν Ἰσπανῶν ἢ Γάλλων,
 ἢ, κὰν ἐκείνη Γερμανῶν, ἢ ἐθνοτήτων ἄλλων!
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς εἴπωσι, τίνες οἱ Πλάτωνες των
 ἄς ἔλθωσιν, ἄς δεῖξωσι, τίνες οἱ κήρυκες των.
 ἄς δεῖξωσι πλειότερον, τίνες οἱ μαθηταὶ των.
 Βασιλῆιοι, Χρυσόστομοι καὶ οἱ σχολιασταὶ των; . . .

Πῶς, πόθεν ἢ ἀλλοίωσις καὶ ἢ ἀπογνωσία!
 τοιαῦτα ἐδαδούχησεν ἢ πρώτη Ἐκκλησία;
 τοιαῦτα Διονύσιοι εἶπον ἐν τῇ Γαλλίᾳ,
 τοιαῦτα τὰ ἀρχέτυπα, τῆς πίστεως βιβλία;
 Ἐν τίν' ἀντιστρατεύεσθε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας
 ἐν τίνι τόσα Σχίσματα, τέκνα διχοστασίας!
 ἐνῶ τὸ φῶς τὸ ἀρρητον, θεόθεν διαυγάζει
 καὶ ὁ σταυρὸς ἀπέναντι τὴν ἔνωσιν προστάζει;
 Τίς ἄρα ἐτρισιδίχασε Θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος, —
 ποῖος ὁ ἐπονείδιστος τοῦ Σχίσματος ὁ ἥρωϊς;
 — Πολιτικὴ κατάρατος καὶ πάθη καλογήρων
 πολιτικὴ ἐπίβουλος, ἀχρείων ὀλετήρων!!!
 Ἄλλ' ἔστω! συνδιέρρηξαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος,
 ἔν' ἀρχωσιν οἱ δαίμονες, φρενητιῶντων κληρὸς!
 τὴν γλώσσαν πῶς ἠλλοίωσαν τῶν θείων Ἀποστόλων,
 δι' ἧς τὸ φῶς διέχυσαν μὲ πνεῦμα φωτοβόλον,
 δι' ἧς τὴν πλάνην ἔρριψαν παγίδας ἰοβόλων,
 δι' ἧς περ ἐμετέβαλλον τεμένη τῶν εἰδώλων;
 Ἔστω! ὅτι τὰ Σχίσματα εἶναι τὰ δόγματά των,
 ἢ πλάνη ἢ ἐνέσπειρον τὰ θρησκολογικά των.
 δεδόσθω, πῶς τὰ ἄζυμα ἠγοῦνται τῶν ἐνζύμων
 κ' ὅτι τὰ Πουργατόρια εἶν' ἔθη τῶν ἐθίμων.
 Ἔστω! ὅτι ἡ θεωρία των, δὲν εἶναι αἴσχος πλάνη,
 ζητοῦσα τὴν ἀποδείξιν, ἔνθα ὁ νοῦς δὲν φθάνει. . . .
 τὴν γλώσσαν πῶς ἠλλοίωσαν μὲ τόσας κατακρίσεις
 μὴ φοβηθέντες νέμεσιν, μελλούσας κλυδωνίσεις;
 εἶν' ἄρα εὐγενέστεροι τῶν θείων Ἀποστόλων, —
 εἶναι τὸ βροντολόγημα, Θεοῦ τοῦ πάντων ὄλων,
 ἢ, εἶναι οἱ ἐμπκίτορες τῶν θείων κηρυγμάτων
 εἰς τὴν Θρησκείαν κούπτοντες τὰ κακουργήματά των;
 Αυτοὶ εἶναι οἱ παναίτιοι, τῆς τῆς ἀσεβείας
 ΜΟΝΟΤΕΛΕΙΑΣ, ἀπὸ τῆς ἐπιπέρας μὲ τόσας δαδουχίας.

πανίστρατοι ἐργάζονται λαῶν τὰς δυστυχίας·
πανίστρατοι προσέρχονται εἰς ἀνθρωποκτονίας.
ἓνας τοῦ ἄλλ' ἐργάζεται, πλείστας μαιφονίας

4.

Πῶς! ἄρα γε προβαίνουνσι τοιοῦτοι νὰ διδάξουν·
τὸ δόγμα ὅπερ ἔλαβον χωρὶς νὰ τὸ φυλάξουν;
πῶς πόθεν τόση τόλμη των εἰς ἅγια τὰ ἐδάφη!
μήπως τὸ ἐνανθρώπισμα εἰς ἄδην των ἐτάφη!
μήπως δὲν ἐξηρέκθησαν εἰς τόσας τυραννίδας,
ἀλλὰ καὶ πάλιν σταινοῦσιν εἰς σφάγια παγίδας!
Οὐαί! εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ εἰς τὴν μιαιφάν·
δαίμων σκληρὸς ἐσπάραξε τὴν μόνην Ἐκκλησίαν.
τὰ πάντα διεσπάραξεν ἡ πλάνη καλογῆρων·
προβαίνοντες μ' ἀσέβειαν, ἡ μέχρι τῶν βημοθύρων
καὶ μ' ἔσχατον βυσίαν μας ἡ πλάνη ἐξαπλοῦται·
καὶ αἶμα τὸ ἐμμάρτυρον, βωμόθεν μηδενοῦται —
βωμόθεν καὶ τὸ αἷμά μας, αὐτὴ ἀπομακρύνει
ἀγρία κοιμητήρια ἵνα διαπλατύνῃ!

Καὶ πόθεν, πῶς, ἂν ἄνθρωποι, ἄνθρώπους τυραννοῦσι,
καὶ καθ' ἑκάστην εἰς αὐτοὺς παγίδας πλαστουργοῦσι,
διότι ἐτηρήσαμεν θρησκείαν τῶν πατέρων,
κ' ἐκλήθημεν Σχισμάτικοι παρὰ τῶν Μοναίρων;
διὰ τοιαῦτ' ἐγκλήματα, τὸ ἔγκλημα μᾶς θραύει·
κι' ὡς νεκροσκοπὸς πάντοτε, τὸ σῶμα διαψύσει;
Καὶ τινες οἱ Σχισμάτικοι! τὸ ξέρει ἡ Εὐρώπη,
ἡ λόγῳ γαλθανίζεται ἀπὸ τὴν Πηνελόπη,
ἥτις καὶ πάλιν ἔβαλλεν, αἰσχύνῃς προσωπεῖον
εἰς πάπας τοὺς πανάγιους! μ' ὀδύνης των σημείον!
Νὰ, πλέκουν ἐξυφαίνουσιν αἰσχύνῃς τὸν ἱστόν των,
τὰ ἱερὰ νοθεύοντες, ὑβρίζοντες Χριστῶν των.
Γνωρίζει ἡ Εὐρώπη μας τὰ τῆς δυστοκτονίας,
ἡ πάντα παποσύρεται ἀπὸ τῆς ἐμπιστίας;

γνωρίζει τίς ἠθέτησέ τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
καὶ ἔργῳ ἐξουθένωσε τὰ τότε κυρωθέντα,
ἢ οὔτω ἐχαρπάζεται ἀπὸ τὰς εἰσηγήσεις
καὶ ἔρμαιον ἐγγίγνεται εἰς τὰς παποκρατήσεις;
Ἔχει τὴν ἱστορίαν τῆς ὑπ' ὄψιν νὰ διέλθῃ,
ἢ ἔκαυσεν ὁ κληρὸς τῆς εἰς γνῶσιν μὴ ἐπέλθῃ;
Ἄν ταύτην ἐπυράκτωσαν, ὑπάρχουν ἄλλα τεύχη·
ὑπάρχει Διονύσιος παρ' οὗ ἐμαθητεύθη
θρησκείαν τὴν πρωτότυπον δι' ἧς ἐδαδουχήθη·
κι' ὡς νόμῳ Διονύσιου δικαίως ἐκαυχῆθη·
Ἵπάρχουν οἱ Χρυσόστομοι, πρώτυπα εὐσεβείας·
Βασιλείοι διάφωτοι, ἐρείσματα θρησκείας! —
τὰ τούτων τεύχη σύμπαντα, Εὐρώπη ἄς διέλθῃ·
καὶ τότε, τότε σύμπασα, δίχως χρόνος παρέλθῃ
Εὐρώπη μ' ἓνα στόμα τῆς, κατάρας θὰ ἐκφέρῃ
τοὺς Πάπας τοὺς παραίτιους, νόμῳ νὰ συγκαταίρῃ,
διότι ἐξουθένωσαν θρησκείαν τοῦ Σωτῆρος·
ἴν' ἄρχῃ στὰ ἐγκώσμια ὁ τῶν Σοδόμων Κληρὸς.

5.

Καὶ ταῦτα εἶναι γνώριμα ἀπὸ τῆς ἱστορίας·
ὁ Πάπας διεδέσμευσεν λαῶν ἐλευθερίας·
ὁ Πάπας ὑπεδούλωσεν πάσης τῆς Ἰταλίας·
αὐτὸς θρησκείαν ἔπαιξε! κατέστη μητραλοίας!
κατέστη γῆς τὸ φρόνητρον, καὶ πάσης βασιλείας
ἐξαχρειώσας ἄνθρωπον μέχρι τῆς διανοίας.
Αὐτὸς εἰς τὴν ἐκπόρευσιν τοῦ θείου μας Συμβόλου.
ἔρριψε σπέρμα ἐριδος! ὄφρως ἰσοβόλου!
καὶ ὅπως οὗτος κέντρισε καρδίαν πρωτοπλάστου·
τὸ δόγμα ἀθετήσαντος, Θεοῦ τοῦ πάντων πλάστου,
οὔτω κ' ὁ πάπας ἔκτοτε ἐν πλήρει ἀπογνώσει
τὸ Σύμβολον ἐνόθευσεν ἐν πάσῃ ἀλλοιώσει.
Διὸ κατέστη ἐκθεσμός τῆς Μόνης Ἐκκλησίας!!
τῆς ἐξουθένωσας τὴν κρατὴν Ἑσπερίας.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ

Και ποῖα δὲν κατέπραξε κατὰ τῆς Ἐκκλησίας!
 ποσάκις δὲν ἐμόλυνε τὰς ἀγιοθυσίας;
 ἰδοὺ τὸ πάντων ἔσχατον, βοᾶ ὁ Ἰορδάνης·
 βοᾶ διαμαρτύρεται, ἐσχάτης τόσης πλάνης.
 βοοῦν, βοοῦν τὰ ρεῖθρά του ἀκούσxnτα φωνῆς του!
 λεγούσης τὸδε κήρυγμα μεθ' ὅλης τῆς πνοῆς του·
 » εἶμαι ὁ ἄρτιος τῆς ζωῆς, ἐν σῶματι ἀγίῳ »
 ἐξέφερον ὁ ἄκτιστος θαλάσση Τιβερίῳ·
 ἀνοῖξαν τὰ οὐράνια εἰς φῶνημα Κυρίου!
 διέλαμψαν τὰ κύματα, ἀκτίσι τοῦ ἡλίου·
 ὁ Ἄρτος γοῦν ὁ ἐνζυμος εἶναι τὸ σῶμα θεῖον·
 ὕπερ καὶ ὑποτίθησι, Τριάδος ἐκμαγεῖον·
 τὰ δὲ, ἐκεῖνα ἄζυμα ἀνήκουν εἰς Ἑβραίους
 τοὺς θεοκτόνους ἀσεβεῖς κι' ἀεῖτε παλαμναίους.
 Ὁ πάπας ὁ πανάγιος ὡς νὰ συνεορτάζη
 μ' Ἑβραίους τοὺς παμμίαιρους! τὰ ἄζυμα διχάζει
 ἀναίμακτον θυσίαν μας, αἵματι θυσιάζει·
 τὰ ἔργα καὶ ἡ δόξα του, λέγουν, ὅτι Μωϋσιάξει. . . .

6.

Και τί ἐντεῦθεν εἰπώμεν περὶ Πουργατωρίου;
 τί περὶ τοῦ Βαπτίσματος, τοῦ πάντων μυστηρίου;
 ὦ, κάλλιον ἐπικάλυμμα εἰς ἀναξίως πράξεις·
 κι' ὁ κτίστης ὁ ὑπέρτατος! αἶρε σκοτοδιναίσεις·
 Ὡ, πόσα δὲν κατέπραξε κατὰ Ὀρθοδοξίας·
 ποσάκις δὲν ἠσέθησε λόγῳ κενοδοξίας;
 Κ' ἐνῶ ἐκεῖνος ἔκθεσμος τῆς μόνης Ἐκκλησίας!
 βοᾶ ἡμᾶς Σχισμάτικους μετὰ ἀκολασίας.
 Καὶ τίνες οἱ Σχισμάτικοι! τίνες πεπλανημένοι;
 τίνες ἐπαρеспόνδισαν! τίνες ἀπεγνωσμένοι!
 οἱ Πάπαι τὰ ἀρχέτυπα τῆς τότε εὐσεβείας
 οἵτινες διετήρησαν τὰ κλέη τῆς θρησκείας,
 ἢ οἱ κατόπιν δαίμονες καὶ οἱ διάδοχοί των
 Θρησκείαν διαιρέσαντες μ' ἀγρία τὴν ψυχὴ των;

καὶ ἂν ἐκεῖνοι ἔκθεσμοι, πῶς οὔτοι τοὺς γνωρίζουν,
 καὶ ὡς ἀγίους ἔκτοτε αὐτοὺς πανηγυρίζουν;

Τί αἰσχιστος αἰτίασις! ἀπεγνωσμένη κρίσις!
 τί τέρας τρισαπάνθρωπον! ἠλιθωμένη φύσις!
 Κηρύττουσι Σχισμάτικους ἡμᾶς οἱ ἀποστάται·
 ἐνῶ τηροῦμ' ἀρχέτυπα, ὡς ἄλλοι στηλοκραταί·
 κι' αὐτοὶ ὅπου ἠθέτησαν τὰ νόμῳ ψηφισθέντα
 καὶ ἔργῳ ἐξηχρείωσαν τὰ θεοφορηθέντα
 ὑπὸ τε τῶν Συνόδων μας ποσάκις κυρωθέντα
 μὲ κρίσιν καὶ κατάκρισιν μήπω ἀλλοιωθέντα,
 κηρύσσονται εἰσαγγελοὶ μὲ πᾶσαν εὐτολμίαν·
 οὐδόλως λογιζόμενοι, αἰσχύνῃς ἀτιμίαν·
 καὶ ὅταν οἱ ἐμμένοντες εἰς Πίστιν τὴν ἀρχαίαν
 κηρύσσονται Σχισμάτικοὶ μὲ γλώσσαν παλαμναίαν!
 οἱ ἔκσπονδοὶ, ἀνιέροι, ποῦ τότε θὰ ταχθῶσιν; . . .

— Ἄς εἰπῶσιν οἱ ἴδιοι, δίχως νὰ αἰσχυνηθῶσιν·
 ὁ Πάπας ἂν ἐμπνέετο ἀπὸ θεοσεβείας·
 κι' οὐχὶ ὡς ἀπεδείχθηκεν ἀπὸ θεοβλαβείας·
 δὲν ἔπρεπε νὰ ἅγιος! προσθήκη τοῦ Συμβόλου
 νὰ κάμη οὕτω ἔξαρνα δίχως τὴν νεῦσιν ὄλου·
 τοῦ ὄλου τοῦ πληρώματος τῆς ὅλης Ἐκκλησίας
 οὐχὶ τόσο ἀυθαίρετα μετὰ ἀπελπισίας.
 Δεδόσθω ἐνεπνεύσθηκε πνεύματι κορυφῆ τοῦ
 Συμβόλου τὴν ἐκπόρευσιν, ἀλλοῖα τῆ μορφῆ του·
 ὤφειλε, πάντως, ὤφειλεν, οὐχὶ νὰ δογματίσῃ
 ἀλλ' ἐν Συνόδῳ ἔκτοτε ἐμπνευσὶν νὰ σαλπίσῃ
 καὶ ἂν ἡ ὅλη Σύνοδος ἐδέχετο προσθήκην,
 τότε δικαίως κέκτητο τοῦ κλέους του τὴν νίκην·
 ἀφ' οὗ δὲ παρεσπόνδισε κατέστη μητραλοίας·
 κατέστη γοῦν Σχισμάτικος, λόγῳ κακοβουλίας!

καὶ εἶναι ὁ παρτίτιος πάσης διχοστασίας·
 ἐνεδοξάμενος ἀπὸ τῆς ὅλης Ἐκκλησίας,
 τὸν ὄλον τὴν Σύνοδον μας ποῦ ἀναθεματίζουν·

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
 ΕΝΕΔΟΥΣΑΙΕΝΟΣ ΑΡΧΕ ΤΗΣ ὀλης Ἐκκλησίας,
 ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
 ΜΟΝΕΡΕΣ ΑΓΕΡΕΣ

καινότομα ἢ πρόσθετα, δικαίως ἀφορίζουν.

Σὺ δ', ὦ Θεέ πανύψιστε! πάριδε ἁμαρτίαν,
καὶ φρούρει καὶ συνένωσον τὴν Μόνην Ἐκκλησίαν·
πάριδε κήματα θνητῶν, οὐκ οἶδαν τί αἰτῶσι·
τὸ φῶς ἀποφωτίζονται, τὸ σκότος ἀγαπῶσι!

Ἐγγραφον ἐν Βουκουρεστίῳ· κλπ.

Ἐραυνὸν ἐζώσθης γίγα! τυραννόκτονον σπαθί.
Ὁταν τοῦ πατρός σου αἶμα ἤκουσες νὰ ἀντηχῇ.
Ἦ αἰλαψ ἔγινες εἰς Τούρκους! ἔνδικος καταστροφή
Ὁταν κλέφτης εἰς τὰ ὄρη, ἔλεγες, ὦ ἀδελφοί,
ἤαρτερεῖτε εἰς τὴν Πίστιν! μᾶς τὸ λέγ' ὁ Οὐρανός!
Ὁ ποῦ ἄνωθεν προστάζει! νὰ χαθῇ Ἄγαρινός.
Ἦ ὄρα εἰς ἀπελπισίαν θεὸς νὰ λάμψη ἡ ἐλπίς!
Ἦ οβολῶ καὶ ξαγνατίζει Ἰλευθερίας ἡ κρηπίς.
Ἦ λησας τοὺς πολεμίους, ὡσπερ ἥρωες θαυμαστός.
Ἦ εὖς Ἄρης τῶν Τρικόρφων! εἰς τὰς Πάτρας ξακουστός.
Ἦ ληες εἰς τὴν Ἀργολίδα ποῦ Δραμάλης φοβερός.
Ἦ ταύρωσιν ἀπῆται νέαν, καὶ ὑψώθη ὁ Σταυρός.

ΜΥΘΟΣ

ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ.

Παραφρασθέντος.

Ἐνας τρελλὸς βουκολιστῆς κοπάδια βουκολίζει·
τὰ γίδια καὶ τὰ πρόβατα γιὰ βοῦδια ζευγαρίζει·
τὰ κράζει πάντ' ἀνάστροφα σὲ βουχο-λειθαδάκια,
νὰ φάγουν πέτρες γιὰ κλαριά, κλαριά γιὰ κελουδάκια·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, τὰ πρόβατα, τάλιογοβουκολίζει·
εἶ, εἶ, εἶ, τὰ βοῦδια του, στοὺς βράχους τὰ σκαρίζει.

Τὸν πῆρε ἡ νύχτα στὰ γκρεμνά· τὸν πιάσανε τὰ χιόνια·
ζητεῖ τὸ μονοπάτι του στὰ ἄγρια τὰ λόγγια·
ζητεῖ τὰ πρᾶμματάκια του, εἶ, εἶ, εἶ, φωνάζει
ζητεῖ καὶ τάλιογάκια του, κλαίει καὶ ἀναστενάζει·
ντὲ, ντὲ, ντὲ, βοιδάκια μου, συρίζει ξεσυρίζει
χῶτς, χῶτς, χῶτς, τὰ γιδάκια μου, φωνάζει ξεφωνάζει.

Τὴ συριγιά του τὴν κακιά, ἀκούσανε τὰ γρίμια
χομιάσαν τὸν ἐξέσχισαν, μὲ δόντια καὶ μὲ νύχια·
χομιάσαν καὶ κατέσραξαν καὶ τάρημα κοπάδια
στοὺς βράχους ποῦ τὰ βίσκαγε, στ' ἀπάτητα λαγγάδια·
ὁ τρακανίτης τῶμινε πάνω σῆνα βραχάκι
καὶ τὸ τρακάνι ἐκλάγγιζε, μὲ πίκρα, μὲ φαρυάκι.

Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, παντέρημα ἀδελφοπροβατάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, πανδύστυχα! βοῦδια καὶ ἀλογάκια
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, γιδάκια μου μὲ χρυσομαλλουδάκια,
σᾶς τρώγει ὁ λύκος στὸ σωρὸ, μέσα εἰς τὰ βραχάκια·
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, βουκολιστὴ νὰ ψάλλω στὴ ταφή σου
Κλάγγ, κλάγγ, κλάγγ, στὴ γινῶ σὶν σου, στὴν ἔρμη προκοπή σου.

Ἄνοιξε ἡμέρα τὸ πρωί, ἐδιώχθη τὸ σκοτάδι
τρέχει ἡ μάννα γιὰ τὸ γυῖο, τὸ δύστυχο κοπάδι·
βλέπει παντοῦ τὸ αἶμα του στὴ γῆ νὰ κικινίζει
καὶ κρήατα ὕλοσπάραχτα! ψυχὴ της λαχταρίζει!
Ἄχ! ἄχ! τὰ κοπαδάκια μου! τὰ ἔσφαξαν τὰ γρίμια!
Ἄχ! ἄχ! τὸ γυῖόκα μου! τὸν ἔφαγαν τὰ φίδια.

Ἐγγραφον ἐν Κωνσταντίνου οὐπόλει.

Ο ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ.

«Καὶ μείζον' ἔστις ἀντὶ τῆς αὐτοῦ πίστεως
φίλον νομίζει, τοῦτον οὐδ' αὐμὸ λέγει.»

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚῆΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ
ΜΟΥΣΕΙΟΥ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΤΗΣ ΜΗΤΕ ΚΑΙ ἂν διαρραγῶσι βιβλία·

ἤδη ἡ κοινωνία, ὁ νοῦς καὶ ἡ κρίσις, δικαιώνει τὴν ἐξωστράκειν τοῦ Χρηστίδου κατὰ τὴν ἐπανάστασιν· ἤδη ἀποκαλύπτει τὸ μυστήριον τοῦ Σουλῆ καὶ τὸν σκοπὸν δι' οὗ ὁ ἔντιμος πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἀνεδείχθη ὑπέροχος συνήγορος τῶν ὑπουργῶν τοῦ αἵματος καὶ διεπράξατο τσαούτα κατὰ τῆς ἐπαναστάσεως ἀδικήματα, ἐν δειναῖς περιστάσεσι· θαρρεῖτε, ὦ Ἕλληνες! ἔχομεν ἀνά χειρας τὰ πειστήρια τοῦ ἐγκλήματος! ὁ Θεὸς ἐτύφλωσε τοὺς δημίους σας καὶ ἐν τῇ τυφλοτητί των ἀπεκάλυψαν τὰ παμμίαιρα αὐτῶν σχέδια· ἤνοιξαν τὸν τάφον των μετὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν χειρας! « μωραίνει Κύριος οὗς βούλεται ἀπολέσαι ».

Ὁ ἐν Γαλλίᾳ διαμένων Κ. Δ. Καλλέργης πρῶτον τυφλὸς πρέσβυς τοῦ Ὁθωνος, ἀπαντῶν διὰ τῆς ἀπὸ 17]29 Ἀπριλίου ἐπιστολῆς του πρὸς τὴν τοῦ Κ. Δ. Χρηστίδου ἀπὸ 4]16 τοῦ αὐτοῦ μηνός, δι' ἧς ὁ ἄτλας οὗτος τὸν προσκαλεῖ εἰς τὴν πατρίδα του, λέγει σαφῶς καὶ ὠρισμένως· ὅτι, δὲν δύναται νὰ παραδεχθῇ τὴν πρόσκλησίν του ἐν ὅσῳ ὁ Βασιλεὺς δὲν καταλύσῃ τὸ Σύνταγμα, ἢ, ἐν ὅσῳ δὲν ἀναίρεσῃ τὴν παρὰ τοῦ αἰοιδίμου θεοῦ του Φρειδερίκου ἐντολὴν νὰ κυβερνᾷ καὶ νὰ μὴ βασιλεύῃ, καθ' ἃ οὗτος ἐξέθηκε πρὸς τὴν Αὐλὴν τῆς Δανίας σὺν τῇ ἀναγορεύσει τοῦ Γεωργίου ὡς Ἡγεμόνος· ἐν δὲ, τῷ ἀποτροπαίῳ ἐκείνῳ ὑπομνήματί του παρίστανε τὴν Ἑλλάδα ὡς φωλεὰν θηρίων, καὶ σχεδὸν προέτρεπε τὴν Δανίαν νὰ μὴ ἀποστείλῃ τὸν ἡγεμόνα, πρὶν οἱ Ἕλληνες σφαγιάζοντες ἑαυτοὺς καταλύσωσι τὸ πολιτεῦμα των, καὶ θέσωσι τὴν ὑπαρξίν των εἰς τὸν ζυγὸν ξένης κατοχῆς· καὶ ἐν ᾧ διὰ τῶν ἐκφρασεῶν του τούτων ἐξηπηρετεῖ ξένην πολιτικὴν, σκοπῶ τοῦ ν' ἀποθαρρύνῃ τὴν ἔλευσιν τοῦ Γεωργίου, νῦν δὲ καταγνωσθεῖσης τῆς προδοσίας του, ἐξελέξατο ἑτέραν ὁδὸν ἵνα φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν του.

Αἰσχυρόμενος ἤδη νὰ παρουσιασθῇ ἐνώπιον τοῦ λαοφιλοῦς Ἡγεμόνος, οὗ τὸν λαὸν ὡς ἀναρχικὸν καὶ ὡς θηριώδη παρέστησε, δεικνύει ὁ ἀγράμματος καὶ ὁ ἔγευστος αὗτος ἱστορίας, ὅτι εἶναι ἀδύνακτον νὰ κυβερνηθῇ Συνταγματικῶς ἡ Ἑλλάς, σκοπῶ τοῦ νὰ ἐξιλεώσῃ ἑαυτὸν τοῦ θεοσυτοῦς κακουργήματος, καὶ μετακληθῇ ὡς εὐπρόσωπος ἐκείτης, ἐν Ἑλλάδι· ἵνα παρεμβάλλῃ ὑπὸ τὸ προσωπικὸν τοῦ πιστοῦ Συμβούλου, ἵνα προσκόμματα εἰς τὴν Βασι-

λείαν τοῦ Γεωργίου· τοιοῦτος ὁ σκοπὸς τοῦ παλιμπαιδος τούτου παρασίτου· τοιαύτη ἡ μοχθηρὰ καὶ ἡ ἀποτρόπαιος αὐτοῦ διάνοια διενεώσατο κακουργήματα· προσθετόν δὲ, ὅτι εἰς ταῦτα πάντα ἐνοχοποιεῖται καὶ ὁ πατριώτης Κ. Χρηστίδης· τῷ λέγει ῥητῶς, ὅτι τοιαῦτα διεννοήθησαν καὶ ἐνήργησαν ὁμοῦ ἐν Παρισίοις· ἄρα ἀμφοτέροι θεωροῦνται ἐνοχοὶ τοῦ ἐσχάτου ἐγκλήματος· καὶ ἀμφοτέρους ὀφείλουσαν ἵνα καταδιώξωσιν οἱ εἰσαγγελεῖς καὶ δικάσωσι τὰ δικαστήρια.

Ἄλλὰ τίς ὁ Καλλέργης; διεκρίθη ποῦ εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ; ἐνθυμίζει ἡ ἱστορία ἐνδοξὸν αὐτοῦ κατόρθωμα; εἶναι ὁ ἀνὴρ τῶν φώτων, τοῦ λόγου ἢ τοῦ κλάμου; ὄχι δὲν ἔχει ἐξαιρετικόν τι νὰ παραστήσῃ, διακρίνεται μόνον ὡς ὁ Ἥρωσ τοῦ Φαρῶ καὶ μηδὲν πλέον· τὸ δὲ ὄνομα τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 3 Ἰβρίου ψευδῶς ἐνεδύθη ὡς θέλομεν καταδείξει ἐκ τῶν οἰκείῳ χώρῳ καταστρέφοντες ἑσπεῖ τὴν πλάνην καὶ τὴν φεάκην· ἀλλὰ, δεδόσθω, ὅτι θεωρεῖται ὡς ὁ μέγιστος τῆς πατρίδος ἥρωσ· πῶς ἀποτολμᾷ νὰ ἐξυβρίξῃ τὸ ἔθνος ὑπερδικαίως τε ἢ ἀδίκως τὸν ἀνετίθασεν ἀπὸ τὰς τριόδους; Δεικνύει λοιπὸν, ὅτι δὲν ἔχει τὸν κοινὸν νοῦν. Καὶ βεβαίως! ἐὰν δὲν ἦτο θεότρελλος δὲν ἤθελε συκοφαντεῖ τὸ ἔθνος ἀφ' ἐνός ὡς δυσπολίτευτον, καὶ ἀφ' ἑτέρου, αὐτὸς ὡς ἀρχηγὸς δῆθεν τῆς 3 τοῦ Ἰβρίου ν' ἀποστέλλῃ εἰς τοὺς ἐν Ἀθήναις καὶ ἀλλαχοῦ τὰ ψηφίσματα τῆς μεταβολῆς, χαλκογραφημένα χρυσοῖς γράμμασιν εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐνδόξου ἐκείνης ἡμέρας.

Καὶ τί ἀπέβλεπεν ἡ μεταβολὴ αὕτη; τὸ Σύνταγμα· ὅταν λοιπὸν τοῦτο θεωρῆται ἀνατρεπτικὸν τῇ Ἑλλάδι, πῶς οὗτος ἀνεδέχθη ὑπερ αὐτοῦ τὸν ἀγῶνα, ἢ ἂν ἐκ τῶν κατόπιν ἐπέσθη, ὅτι τὸ Σύνταγμα δὲν θεωρεῖται ἐπικρμόσημον τοῖς Ἕλλησι, πῶς ἀποστέλλει τὰ τότε ψηφίσματα ἐναβρυνόμενος εἰς τὸ κατόρθωμα τῆς νυκτὸς ἐκείνης; Δὲν ἐντρέπεται τὴν βεβαυμένην αὐτοῦ κήρην! δὲν ἡσυχάζει σιτευόμενος ἐκ τῶν ψυχίων τῶν Γάλλων, ἀλλὰ, τολμᾷ νὰ γνωματεύσῃ ὁ ἀγευμέτερος περὶ πολιτεύματος; τὸν συμβουλεύομεν ἵνα κρυφθῇ καὶ νὰ ἡσυχάσῃ· τὸ ἔθνος δὲν ἄγεται σήμερον ἀπὸ ἀνθρώπων αἰῶνος· δὲν ἔχουν οὐδὲν ὅσιον ἐν τῇ γῆ, καὶ ἂν προκειταὶ νὰ ἀναχωρῇ δοῦλον μάλλιον νὰ καταστραφῇ ἐλευθερον.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΡΕΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΠΕΡΙ ΠΟΛΛΩΝ.

Σὲ εἰζήτουν, ὦ φέλε, ἀπὸ πρώτης νὰ βημκτίσωμεν ὀλίγον πρὸς τὸν Νάον τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, καὶ νὰ συνδιαλεχθῶμεν περὶ τῶν κινή τῆς πατρίδος πραγμάτων.

Ἄ! βλέπω ὅτι ὁ νοῦς σου εἶναι ἀείποτε εἰς τὰ πολιτικά καὶ ἐγὼ, φίλε, τὰ ἐκουράσθην καὶ τὰ ἐμίσησα, ὅπως ὁ δαίμων τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἔχεις δίκαιον· ἀλλ' οὐκ ἐπάρτω ζήσεται ἄνθρωπος.

Τὸ γνωρίζω ἀλλ' ἐν ὅσῳ τις κατατρίβει τὸν καιρὸν του εἰς αὐτὴν τὴν πολιτικὴν χίμαιρα, θὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα καθὼς πολλάκις τὸ ἔπαθες, καὶ νὰ μὴν ἔχῃς οὔτε τὸν ἐπιούσιον τῆς ζωῆς σου ἄρτον.

Μὲ συμβουλεύεις λοιπὸν νὰ ἀφήσω τὰ πολιτικά;

Δὲν σοῦ λέγω μῆτε νὰ τὰ ἀφήσῃς μῆτε νὰ μὴν τὰ ἀφήσῃς, διότι ὅπως ὁ ἄνθρωπος λαμβάνει πολλάκις συνδρομὴν ἐνθα δὲν ἐλπίζει, οὕτω καὶ ἡ πατρίς ὠρνεῖται ἢ καὶ σώζεται πολλάκις ἐξ ὧν δὲν ἐλπίζει. Ἀκολουθεῖ τὸν δρόμον σου, ἀλλ' ἔχε ὑπ' ὄψιν, ὅτι ὁ κόσμος δὲν σκέπτεται ὅπως ἐγὼ καὶ ἐσὺ, ἢ ὅπως οἱ ἄνθρωποι τῶν χαρτείων.

Ναί, εἶδες τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος, εἶδες τοὺς ἔξω ὁμογενεῖς δὲν μὲ λέγεις, πῶς οὔτοι περὶ Ἑλλάδος σκέπτονται;

Περὶ τῶν ἔξω ὁμογενῶν μὲν μὴ ἐρωτᾷς ἐν γένει, ἀλλ' ἐν μέρει περὶ αὐτῶν μάνθανε. Οἱ ἔξω ὁμογενεῖς μετροῦντο εἰς τοὺς δαιτύλους, καὶ ἐπ' αὐτῶν πρωτεύει ὁ Σίνας, ὁ Βεναρδάκης καὶ τινεσ ἄλλοι.

Τὰ περὶ Σίνα καὶ Βεναρδάκη γινώσκω ἀμφότεροι οὔτοι ἐπαφίουςι διὰ τῶν ἔργων των μνήμην ἀθάνατον τῇ πατρίδι. Ὁ Βεναρδάκης ἀφ' ἐνὸς ἐξώπλισε τοὺς βραχίονας τῆς πατρίδος διὰ τῶν περιφανεστέρων τῆς Εὐρώπης ὀπλῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀδρατάτης ἡδὴ δαπάνης τῇ ἐνεργείᾳ τοῦ Πρωτάνου, ὠραίζει καὶ τὸ Πανεπιστήμιον, ὅπερ διὰ τῆς δυσμορίας του ἐπαρίστα ἄλλην ὀμηρικὴν χίμαιρα· ὁ δὲ Σίνας παρὰ τὸ λαμπρὸν Ἀστεροσκοπεῖον ὅπερ ἀντιγράφειν ὁ ἀοιδὸς αὐτοῦ πατήρ, οὗτος ἀνεγείρει τὴν περιχάλαστε

ρον οἰκοδόμημα, νέαν ἐν Ἀθήναις Ἀκαδημίαν, ἥτις βεβαίως, ὑπερτερρεῖ ὅλα τὰ μέχρι τοῦδε ἐν Εὐρώπῃ δημόσια οἰκοδομήματα.

Χαίρω, ἐξ ὧν μὲ λέγεις καὶ γινώσκω ἐξ ἀκοῆς τὰ τῶν ἀνδρῶν τούτων ἔργα· ἀλλὰ τίς ὁ προκαλέσας τὴν συνδρομὴν τοῦ Κ. Βεναρδάκη καὶ τῶν ἄλλων ὁμογενῶν πρὸς τελειοποίησιν καὶ ὠραίτην τοῦ Πανεπιστημίου, Πρωτάνις;

Ὁ περὶ οὗ τσαῦτα καταβοήσας ὁ τύπος, Κ. Φρεαρίτης.

Λοιπὸν, ὁ τοιοῦτος τιμᾷ τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τὴν Πρωτανίαν.

Ναί, ἀλλὰ βλάπτει διὰ τῆς αὐστηρότητός του καὶ τῆς δραστηριότητος ἑαυτόν· ἐὰν μὴ ἦτον τοιοῦτος δὲν ἤλελε διεγείρει τὸν φθόνον ἐναντίον του, ὥστε νὰ διακινδυνεύτῃ καὶ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ ὑπαρξιν.

Ἀπὸ ποίους; — Ἀπὸ τὰ βδελυρὰ καὶ σεσαπρωμένα ὄντα τῆς κοινωνίας.

Ἄ! στήθι, στήθι, μὴ μοῦ τὰ λέγεις· γνωρίζω τοὺς τοιοῦτους, διότι ἔπαθον καὶ ἐγὼ ἀπὸ αὐτοὺς ἄλλοτε.

Καὶ τίς φίλε μου, εἰς τὴν Ἑλλάδα δὲν ἔπαθε ὑπὸ τῶν τοιούτων; ὑπάρχει ἄνθρωπος ἢ οἰκογένεια ἥτις δὲν ἐμελανοφόρεσε;

Ἔστωσαν συγχωρημένοι οἱ τοιοῦτοι. — Τοὺς συγχωρεῖς ἐσὺ καὶ ἐγὼ, ἀλλὰ τοὺς συγχωρεῖ — ποῖος — ὁ ἐλεγχος τῆς συνειδήσεώς των — ἡ μάστιγὴ αὐτῆ εἶναι ἰκανὴ διὰ τοὺς τοιούτους.

Ἡξεύρεις τι; — Ὅχι! — ἐν καὶ διέμειναν ἰκανὰ ἄλλοτε εἶτη εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἐγνώρισα κατὰ πρόσωπον αὐτὸν τὸν καλὸν Πρωτανί, καὶ ἐξ ὧν μοι λέγεις κολακεύομαι νὰ ζητήσω τὴν γνωριμίαν του. Εἶναι λοιπὸν φίλος σου; ὑπάγομεν εἰς ἀντάμωσίν του!

Τί νὰ σοὶ εἶπω; Γνωρίζω μακρόθεν τὸν ἄδρα, ἀλλὰ φίλιαν μαζύ του δὲν ἔχω, διότι, ὡς ἀκούω ἔχει καὶ οὔτος τὰς ἰδιοτροπίαις του καὶ ἐγὼ ἀποφεύγω ὅσον εἴν τε τὰς μετὰ τῶν τοιούτων σχέσεις.

Διὰ τί; μήπως δὲν ἔχεις καὶ ἐσὺ τὰς ἰδικὰς σου καὶ ἐγὼ ἐπίσης τὰς ἰδικὰς μου; ὑπάρχει ἄνθρωπος χωρὶς ἐλάττωμα ἐν τῇ γῇ, μόνος ὁ Θεὸς ἀγαπάστω.

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΝ
ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ ΚΕΝΤΡΙΚΟΝ ΜΗΤΡΩΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΜΕΣΣΟΓΡΕΙΩΝ

Ναί, ἀλλὰ τίνα φάνα γινώσκῃ αὐτὸς τὰ ἐλλττωματά μου καὶ

ἐγὼ τὰ ἴδικά του ἀπῆρτετο ἡ γκωριμία καὶ ἡ φιλία ἀπὸ τὰ παιδικά μας· νῦν ἐξεβλουσθήσαμεν καὶ οἱ δύο.

Ἔχεις δίκαιον· τώρα ἐκατάλαβα διατὶ ἄνθρωποι καὶ ἀρετῆς καὶ φρονήσεως δὲν δύνανται νὰ συνταυτίσωσι τὰ αἰσθηματὰ των μὲ ἐκείνους ὅπου πρῶτην φορὰν γνωρίζονται.

Τοῦτο δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ εἴπῃς, τὸ διδάσκει ἡ φύσις· ἔσειζωσον δένδρον ἄλλου κλίματος προβεβηκυίας ἡλικίας, μεταφύτευσον αὐτὸ εἰς διαφορετικὸν κλίμα· δυσκόλως ἀναβλαστάνει· μεταφύτευσον νεώτερον καὶ τότε ἀναγνωρίζεις πειραματικῶς τὴν ἀλήθειαν.

Τῷ ὄντι! Διὰ τοῦτο λοιπὸν δὲν εὐδοκιμοῦν καὶ οἱ νόμοι ξένων ἡθῶν καὶ ἐθίμων εἰς ἄλλο Κράτος.

Τί λέγεις; Δὲν εὐδοκιμοῦν μόνον; τοῦτο εἶναι ὀλιγώτατον κακόν· ἡ σκιά αὐτῶν καταστρέφει τὸ Κράτος ἐκεῖνο ἔνθα ρίζωθῶσι. — Καὶ δὲν θάλλουσι δὲν γεννῶσι καρπούς; — Ναι, ὁποίους καὶ ὁπόσους γενᾷ ὁ φοῖνιξ εἰς τὴν Εὐρώπην; ὁποίους καὶ ὁπόσους παντοῖα ἄλλα φυτὰ. — Πῶς; δὲν γεννῶσι;

Εἶσαι ἀγεωμέτρητος βλέπω· — ἐγὼ ἀγεωμέτρητος, ὅστις γνωρίζω κατὰ σπιθαμὴν ἐξ ἰδίας ἀντιλήψεως Εὐρώπην, Ἀσίαν, κόσμους τοσοῦτους. . . — Στάσου πλέον.

Στάσου! μήπως γνωρίζεις καὶ τὴν Ἀμερικὴν; ἐπῆγες καὶ εἰς τὸν εὐδαίμονα τοῦτον κόσμον;

Εἶχον ἀπόφασιν νὰ υπάγω, πλην ἀφ' οὗ ἤκουσα, φίλε μου, ὅτι εἰσεχώρησε καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ ἡ διχόνοια καὶ ὁ πόλεμος μεταξύ των, ἀπελλίσθη. — Διατὶ πολεμοῦν αὐτοὶ σήμερον;

Διατὶ ἐπολέμουν 30 ἔτη τὸ πάλαι οἱ Ἀθηναῖοι μὲ τοὺς Πελοποννησίους; Διατὶ οἱ Μακεδόνες κατόπιν μὲ ἀμφοτέρους;

Διὰ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς λόγους πολεμεῖ καὶ καταστρέφεται ὁ γένος αὐτὸς κόσμος; — Διὰ τοὺς ἰδίους. — Λοιπὸν ἐξασθενούμενοι εἶναι κίνδυνος μὴ ἐγκαταλείψωσιν εἰς τὰ τέκνα των ἀντὶ τῆς δόξης τοῦ Βασιλικῶνος τὸν ζυγὸν ἀσπλάγγου τινὸς τυράννου.

Τὰς παρατηρήσεις σου ταύτας τὰς ὑπέβαλλον καὶ ἐγὼ ἐν Κοινοβουλίῳ πρὸς τὸν τότε Πρόεδρον τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ὁ ἀρχινοῦστατος οὗτος ἀνὴρ τὰς συνεμερίσθη ἐν γένει συγκινη

θεῖς δὲ εἰς τοὺς λόγους μου καὶ νομίζων ὅτι εἶμαι κἀτι τι μὲ ἐπαρεκάλεσε νὰ νουθετήσω τὸν πόλεμον ὡς ἐξ ὀνόματος δῆθεν τῆς Ἀνατολῆς.

Ἐπραξες τοῦτο; Ὅχι! Διατί; — πολλοὶ οἱ λόγοι. — Μήπως σὲ ἔλειπον τὰ ἐφόδια; ὅχι! τότε μάλιστα τὸ βελάντιον ἦτο πληρεὶς καὶ ἐπομένως ὁ ἐντιμος Πρόεδρος ὑπέσχετο καὶ τὴν δαπάνην τοῦ τύπου καὶ ἀμοιβὴν πρὸς τοὺς ἄλλοις. Ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐκπληρώσω τὴν ἐπιθυμίαν του διότι ἤθελε νὰ μὲ θέσῃ ὄρους τινάς. — Ποίους! — Οὗτος ἀνῆκεν εἰς τὴν μερίδα τῶν φαιουδαλιστῶν, ἤθελε νὰ συνηγορήσῃ ὑπὲρ τῆς δουλείας τοῦ ἀνθρώπου· πρόσφυγξ λοιπὸν κάλαμος ἢ ἀναίρεση τὰς ἀρχάς του καὶ νὰ γίνῃ καταγέλαστος· ἐπομένως καὶ ἂν ἀπεφάσιζον νὰ γράψω τι πρὸς εὐχαρίστησιν τοῦ Κ. Προέδρου δὲν θὰ ἦτο βεβαίως τὸ ἔργον τῆς προσδοκίας του, διότι ἡ φωνὴ τῆς συνειδήσεως ἐσύγχυζε τὸν ἐγκέφαλόν μου καὶ ἐδέσμευεν ἀλύσσει τὴν δεξιάν μου.

Μὲ συγχωρεῖς νὰ σὲ εἰπῶ κἀτι τι; — Λέγε μου. — Μὴ πειραχθῆς ἔμως. — Σὲ ἀκούω. — Τοιαύτην συνείδησιν δὲν ἤθελον νὰ ἔχω.

Δὲν τὴν ἤθελες, ἀλλὰ δὲν ἤξεύρεις ὅτι εἶναι ἡ κραταιότερα πασῶν δυνάμεις; Δὲν ἤξεύρεις, ὅτι ὅταν τις ἐκβιάσῃ αὐτὴν, ἐκβιάζει πάσας τὰς συναισθήσεις καὶ τότε παραλύει τὸ σῶμα, ὅπως παραλύει ἡ κοινωμία ὅταν οἱ ἄρχοντες αὐτῆς ἐκβιάσωσιν ἐμμέσως τε ἀμέσως τὸν Θεομὸν τοῦ Κράτους;

Τῷ ὄντι! μὲ πείθουν οἱ λόγοι σου καὶ σὲ ζητῶ συγγνώμην! Ἄς ἀφήσωμεν τὰ πράγματα ἕως ἐδῶ σήμερον, καὶ ἂν θέλῃς υπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ ἔργα τοῦ Πανεπιστημίου, ἀφ' οὗ γνωρίσωμεν καὶ τὸν καλὸν αὐτοῦ Πρύτανιν. —

Ἄς υπάγωμεν, πλην ἦτο καλὰ ν' ἀνταμώσωμεν καὶ τὸν φίλον μας Χαρίανδρον νὰ μᾶς συσχετίσῃ μὲ τὸν τέκτονα τοῦ Πανεπιστημίου, ὥστε νὰ λάβωμεν ἀκριβῆ ιδέαν τῶν ἔργων.

Τίς ὁ τέκτων; τὸν Χαρίανθον ἀπήντησα ὀδεύοντα εἰς Πειραιᾶ.

Ὁ καλὸς αὐτὸς τέκτων εἶναι ὁ Κ. Θεοφιλᾶς υἱὸς τοῦ καλοῦ καὶ καλοῦ ἑσπέρου Θεοφιλά. — ὦ γνωρίζω τὸν ἀγαθὸν τοῦτον γέγοντα τὸν γυναικί ἰαπωνικῆς ἐποχῆς μας καὶ πολὺ σὲ παραμοκάλα νὰ γνωρίσῃ καὶ τὸν υἱὸν του.

ΙΑΚΩΒΟΣ ΒΑΡΕΛΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΙΒΑΤΑ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣΤΙΚΑ
ΜΟΚΑΛΟΝΑ ΓΝΩΡΙΣΕΙΣ

Περήμενο λοιπόν τον Χαρίαντον ὅστις εἶναι φίλος του· ἐγὼ σχε-
σεις δὲν ἔχω μαζὺ του.

Τώρα μὲ τὰς ιδιοτροπίας σου μὲ ἐπάγωσες. — Ἀδιάφορον εἰς
ἐμὲ ἂν παρώσῃς ἢ ξεπαρώσῃς· τὸ συστημὰ μου δὲν τὸ ἀλλάζω.

Μὰ ἀδελφε, εἶναι ἀμαρτία νὰ ζητήσῃς καὶ νὰ ἴδῃς δύο φι-
λοπεριεργοὺς ἄνθρωποι, δύο ἄνδρας οὐς τοσοῦτον μὲ ἐκθειάζεις; —
Δὲν εἶναι μῆτε ἀρετὴ νὰ προσέρχηται τις εἰς ἀνθρώπους οὐς δὲν
γνωρίζεις καὶ δὲν τὸν γνωρίζουνε.

Ἐὰν δὲν ἐγνωρίζον τὰς φρενοτροπίας σου ἔπρεπε νὰ σὲ ἐγκατα-
λείψω ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ.

Τώρα πείθεσαι εἰς τοὺς εἰλικρινεῖς λόγους μου· ἂν δὲν ἐγνωρί-
ζες τὰς φρενοτροπίας μου ἤθελες μὲ ἐγκαταλείψειν· ἀλλὰ γνωρίζεις
τὰς φρενοτροπίας ἐκείνων οὐς θέλεις νὰ ἐνοχλήσῃς μὲ τὰς μωρο-
λογίας καὶ ἐρωτήσεις σου; ἂν σοὶ στρέψουν τὰ νῶτα, τί γίνεσαι;

Ἔχεις δίκαιον! Καὶ νὰ σοὺ εἰπῶ μῆτε εἰς τὸ Πανεπιστήμιον
θέλω νὰ ὑπάγω τώρα, διότι ἡμπορεῖ νὰ εὐρεθῇ κανένας αὐτόθι βάρ-
βρος ὑπηρετῆς. . . καὶ νὰ μᾶς κακομεταχειρισθῇ.

Μὴ φοβεῖσαι τοὺς Πανεπιστημίους· αὐτοὶ ἔχουν ὡς πανεπιστή-
μονα ἀρχηγόν των τὸν ὑπουργόν τῆς παιδείας Κ. Παππαζαφει-
ρόπουλον καὶ ὡς ἐπόπτην τὸν χθὲς ἐξελλόντα τῶν φυλακῶν ἔνε-
κεν δολίας χρεωκοπίας Πανταζῆ.

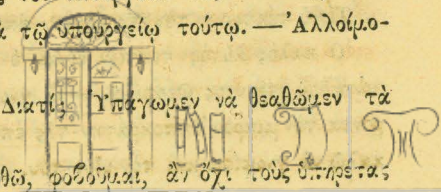
Πᾶ! πᾶ! Αὐτὸ τὸ κωφὸν καὶ ἄλαλον ὄν εἶναι ὁ ἐπόπτης; κα-
κῶς λοιπόν ἔπραξεν ὁ Ὄθων νὰ ἀμνηστεύσῃ τὸ κακούργημά του.

Αὐτὸς, φίλε μου, καλῶς γνωρίζω ἐβύθισε τὸν κλεινὸν τοῦ γένους
διδάσκαλον διὰ μυρίων τεχνασμάτων καὶ πλαστογραφιῶν εἰς τὸ
χάος 50 περίπου χιλ. δραχμῶν· αὐτὸς, πόσα δὲν ἔπραξε καὶ ἐν
τούτοις εἶναι ἐπόπτης σήμερον. . . . Τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὴν ἐπα-
νάστασιν. . .

Τί δαί; εἶναι ὁ εἰσηγητὴς τοῦ ὑπουργείου τῆς παιδείας, εἶναι
τὸ δεσμεῖν καὶ τὸ λύειν παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ τούτῳ. — Ἀλλοίμο-
νον εἰς τὸ Κράτος!

Λοιπόν, ἄς φεύγωμεν. — Δικταίε· Ὑπάγωμεν νὰ θεαθῶμεν τὰ
ἔργα ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

Ὅχι! Ὅχι, δὲν σὲ ἀκολουθῶ, φοβοῦμαι, ἀνὸς τοὺς ὑπηρετᾶς.

αὐτὸν τὸν ἴδιον Πανταζῆ, ὅστις εἶν' ἐνδεχόμενον νὰ εὐρεθῇ κατὰ
τὴν στιγμὴν ταύτην εἰς τὸ Πανεπιστήμιον καὶ τότε. . .

Μὴ φοβεῖσαι, ἐὰν μᾶς ἰδῇ θεὸς νὰ φύγῃ, διότι ἤξευρες ὅτι τὸν
γνωρίζομεν. — Ἄς ὑπάγωμεν, πλὴν παρέρχεται βλέπω καὶ ἡ ὥρα·
δὲν μὲ διηγείσαι τοῦλάχιστον τὰ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἔργα ἵνα
λάβω προηγουμένην τινὰ γνῶσιν αὐτῶν;

Μάλιστα! Τὸ Πανεπιστήμιον, ἀφ' ἧς ἀνηγγέρθη ἐτελειοποιήθη
ἢ μία πτέριξ αὐτοῦ· αἱ δὲ ἄλλαι ἐπαρίστουν τῆς δημιουργίας τὸ
χάος· οὐδεὶς τῶν κατὰ καιροὺς Πρυτάνεων οὐδ' αὐτὸς ὁ σοφὸς Φί-
λιππος ἔλαβόν ποτε πρόνοιαν περὶ τελειοποιήσεως τοῦ ἔργου· ὁ
νῦν Πρύτανης Κ. Φρεαρίτης, ἀφ' ἧς ἀνηγορεύθη τοιοῦτος, ἐστοχά-
σθη ὅτι τὸ πρῶτιστον αὐτοῦ ἔργον εἶναι ἡ τελειοποίησις καὶ ἡ
ἐξωραΐσις τοῦ οικοδομήματος τούτου· καὶ ὡς εὐσεβὴς λάτρις τῶν
Μουσῶν ἀποφεύγων τὰς ἐναντιότητας τῶν συναδέλφων του δὲν κα-
ταφεύγει εἰς τὰ ἐναποταμιεύματα τοῦ Πανεπιστημίου ἵνα ἐξωραίσῃ
αὐτὸ, ἀλλὰ τῇ συγκραταθεῖσι τῆς Συγκλήτου στρέφει εἰς τοὺς ἔξω
ὁμογενεῖς, πρωτίστως δὲ εἰς τὸ σέμνωμα τῆς Πατρίδος τὸν Κ.
Βεναρδάκη, ὅστις προθύμως κατέβαλε πλέον τῶν 1500 χιλ.
δραχμῶν, καὶ δι' αὐτῶν βλέπεις ἤδη καὶ τὴν χιλιόπηχυν αὐτὴν
αἰθουσαν ἣτις καὶ τελειοποιεῖται καὶ ὠραΐζεται ποικίλμασι τοῖς
ἀρχαίοις, καὶ τὰ ἔσω καὶ ἔξω τοῦ Πανεπιστημίου ἐπίσης, καὶ τὰς
κύκλω αὐτοῦ μαρμαροστρώσεις, καὶ τὴν ἐντεῦθεν ὠραίαν κρήνην
μαρτυροῦσαν ἐν ὅσῳ ῥέουν τὰ ὕδατά της τὸ κλέος τοῦ Βεναρδάκη.

Χαίρω, φίλε μου, χαίρω· ἡ Ἑλλάς ἔχει ἄνδρας, ἀλλ' ἀποκρού-
ουσα τούτους τῆς ἀρχῆς σμικρύνεται καθ' ἐκάστην ἀντὶ τοῦ νὰ
ὑψωθῇ εἰς τὸ κλέος τῆς ἀρχαίας περιοπῆς της. Ὅ,τι δὲν ἐκατόρ-
θωσαν τριάκοντα Πρυτάνεις εἰς 30 ἐτῶν κύκλους, τὸ ἐκατόρθωσεν
βλέπω ἐν διαστήματι ἐξ μόλις μηνῶν, καὶ ἐν μέσῳ ἐμφυλίων ῥήξεων
καὶ ἀνωμαλιῶν ὁ Κ. Φρεαρίτης.

Τῷ ὄντι εἶναι τιμῶν ἄξιος ὁ ἀνὴρ, καὶ ἀληθῶς δὲν διέψευσε τὸ
παρὰ τοῖς Ἑλλησι δόγμα. — « Εἷς ἀνὴρ κρείστων πολλῶν, καὶ τὸ

ἄρχὸν ἄλλοις δεινῶν ».
ΓΙΑΝΝΑΒΑΤΣΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΜΟΥΣΕΙΟ ΛΗΞΟΥΡΙΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΑ.

— Ὁ Θεοφοβούμενος Μάμουκας ἀπεφάσισε ν' ἀνεγείρῃ τὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Σώζοντος πλησίον τῆς οἰκίας του εἰς τὸ λεγόμενον Κολωνάκι· εἶναι ἀξιολάτρευτος ἢ διαγωγὴ του· ἀλλὰ τί νὰ εἶπῃ τις μετὰ τὸν ἅγιον Μητροπολίτην μας; τὸ εἶπεν ὁρθὰ κοφτὰ ὅτι ναὸν τοῦ αἵματος δὲν ἐγκαινιάζει· τί ἁμαρτία!

— Ἐπαναστάτης τις συνεπλάκη μετὰ τινος ὀθωνιστοῦ μήτε καὶ ἐπαναστάτου· ὁ ἐπαναστάτης ἤρξατο καπηλεύειν καὶ φλυαρεῖν· τότε ὁ ἕτερος ἀπολέσας τὴν ὑπομονὴν λέγει· βρὲ ἀγύρτη, βρὲ πλάνο, βρὲ ἐξωμότη; σὺ ἐπαναστάτης! ἐγὼ ἔχω ἀνά χειρὰς μου τὰ ὑπομνήματά σου μετὰ τὴν σφραγίδα τοῦ παλατιοῦ πρὸς τὸν Βασιλέα καὶ τὴν Βασίλισσαν, κατόπιν τῶν Ναυπλιακῶν τὰ ὁποῖα στάζουσιν αἷμα! τότε ὁ ἐπαναστάτης ἔμεινεν ἐμβρόντητος! τὰ ἔχασε! Πόσα τέρατα τρέφει ἡ δυστυχὴς κοινωνία! πόσους πλάγους! πόσους ἀγύρτας!

— Ὁ Κ. Διομήδης Κυριακοῦ θρηνῶν ὡς ἄλλος Ἱερεμίας τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων καὶ κυρίως, διότι δὲν εἰσακούεται ἡ φωνὴ του ἐν τῇ Συνελεύσει ἐπετιμήθη πικρῶς ἀπὸ τὸν Κ. Σαρππολον· ἄφησε σὺ ἀφ' ἐνὸς τῷ λέγει τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας καὶ ἐγὼ ἀφ' ἑτέρου τὰς στρεψιδδικίας ἵνα μὴ δίδωμεν ἡμεῖς οἱ καθηγηταὶ καὶ διδάσκαλοι ἀφορμὰς χλευασμοῦ, ἀ; λαλήσωμεν ἐν τῇ Συνελεύσει τὴν ἀληθῆ τοῦ πατριώτου καὶ νομιμόφρονος γλωτταν καὶ τότε βλέπεις ἂν μᾶς ἀκούουν. — Πῶς δυνάμεθα ν' ἀφήσωμεν τὰς δίκας καὶ τὰς δικογραφίας μας! τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω. — Σὺ δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὸ κάμῃς ὅστις ἔχεις τόσα κεφάλαια καὶ τὸν υἱόν σου ὑπότροπον δαπάνη τοῦ δημοσίου, καὶ ἐγὼ, πῶς νὰ τὸ κάμω μετὰ τόσα βάρη; φίλε μου! δώδεκα Ἀποστόλοι ἦσαν καὶ καθ' ἑνὸς εἶχε τὸν πόνον του· εἴμεθα καὶ ἡμεῖς 400 πληρεξούσιοι καὶ ἕχουμεν ὁ καθένας τὸν ἰδικόν του ἔχεις δίκαιον ἐνάρετε Ἄνερ!

— Αὐθαδέσατός τις τῶν Ὄθωνιστῶν εἶπε τῷ Κ. Καρούδη, ὅτι τὸ Φῶς ἔχασε τὴν σκιάν του! ὄχι, κυρίε μου ἀποκρίνεται οὗτος, τὸ

Φῶς δὲν ἐβάδισε πώποτε εἰς τὸ σκότος, τὴν σκιάν του τὴν εἶχε καὶ θὰ τὴν ἔχει πάντοτε καὶ ἔσαεί.

— Νομιμόφρων τις διετείνεται, ὅτι Νομάρχης τις παρανόμως ἐδιορίσθη τοιοῦτος, διότι δὲν ἦτον ἐπαναστάτης! Δὲν εἶναι οὔτε νομιμόφρων ἀπεκρίθη ἕτερος· τί ἦτον λέγει τρίτος; ἦτον εἶναι καὶ θὰ ἦναι ὅ,τι εἶναι· πῶ, πῶ, πῶ, τριάκοντα ἀπαρέμφατα μ' ἀπαρήμηνες· ἀξίζει ὁ ἄνθρωπος ὀγδοήκοντα εἶπέ τις πληρεξούσιος.

— Ἐνας ποιητῆς ἔπαρχος, ἀπεφάσισε ν' ἀναπλάσῃ τὸ Μῆλο εἰς Ῥόδο· ἀξίζει· ὁ κόπος, πλην δὲν ἐλύθη εἰσέτι ὁ κόπος.

— Συνέβη κατὰ εἰς Κέρκυραν μετὰ τῶν αὐλικῶν μας· ὅταν τὸ εἶπωμεν θὰ γελάσωμεν. Διατί τί τόρα; δὲν μᾶς ἐπιτρέπει τὴν ἄδειαν ὁ διαβιβάσας τὴν κομικὴν ταύτην ἀγγελίαν πρὸς τὸν ὑπουργόν· δυστυχῶς, ὁ αὐλάρχης ἔμεινε μόνος του, διότι ὁ Σταματέλος τὰ ἐμυρίσθη; Μπὰ τὸν ὄχρειόν!

— Λέγουσιν αἱ κακαὶ γλώσσαι ὅτι ὁ Κ. Χρηστίδης ἀπώλεσε τοὺς φίλους του· εἶναι ψεῦδος! ὁ κ. Χρηστίδης δὲν εἶχε πώποτε φίλους, διότι τίς δι' αὐτοῦ οὐκ ἀπώλετο;

— Ἐρωτηθεὶς ὁ κ. Χατζόπουλος ἐὰν εἶδε τοὺς Ἀστέρας· τίς ἡ ἀνάγκη; ἔχω τοὺς διοπτῆρας μου ἀπεκρίθηκεν οὗτος. Σὺ λοιπὸν μόνον νὰ βλέπῃς καὶ νὰ τρώγῃς θέλεις. Τί ἔφαγον; μετὰ χρεωστοῦνται ἀκόμη πολλὰ. Θὰ τὸ ἰδῶμεν μετὰ ἀλγεβραϊκοὺς διοπτῆρας ἀπεκρίθη ἕτερος.

— Ἀνώνυμός τις ἔκαμε τὴν διαθήκην του καὶ τὴν ἐσφράγισε μετὰ ὡς λέγουσιν σφραγίδας. Διὰ τὰ ἥμισυ τῶν ἀρπαγέντων κατὰ τὴν ἐπανάστασιν 200 χιλ. δραχμῶν τοῦ δημοσίου, καταδικάζει τὸν ἕνα τοῦ υἱόν· τί ἄδικης ἀπόφασις; αὐτὸς ὅσα ἔλαβεν ἔδωκεν ἀποδείξιν τῷ ταμίᾳ, ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν ἱερόν του σκοπὸν· λοιπὸν τί γάλτια εἶν' αὐτά; . . . ! μήπως ὁ υἱὸς του εἶπεν ὅτι τὰ ἔλαβε διὰ τὸν μικρόν του σκοπὸν καὶ τὸν καταδικάζεις ἐρήμην; ἔ-ζι· γίνονται τὰ ἄδικο εἰς τὸν κόσμον.

Συγγνώμη λέγει τις τῷ κ. Θ. Δελιγιάννη εἰς Κέρκυραν ἐπεθύμουσιν νὰ μάθωσιν τὴν εὐαγγελίαν ἧτις σᾶς ἐγέννησε. — Σᾶς ἐνέπρησε τὸ ἐνέπρησέν μου, ἀποκρίνεται χθαμαλὰ, χθαμαλὰ οὗτος, εἶμαι

Ἄρκας τὴν πατρίδα τὸ δὲ γένος Δελιγιάννης ὦ, χαίρω, χαίρῳ, πολὺ εἶσθε βεβαίως ἀπὸ τὴν λαμπρὰν οἰκογένειαν τῶν Λαγγαδίων.
 — Ναι, κυριέ μου . . . και διατί ἀλλάξατε τὸ ἐπίθετόν σας ἢ ἂν μοὶ ἐπιτρέπετε νὰ σᾶς εἶπω κατὰ τὸ ἔθος τοῦ τόπου μας διὰ τί ἐξεφλεβίσσατε; — ῥῆξις δὲν συνέβη κάμμια· εἴμεθα πολὺ ἀγαπημένοι οἱ συγγενεῖς, ἀλλ' ἐγὼ ἠθέλησα οἰκοθὲν ν' ἀντικαταστήσω τὸ βάρβαρον Ντὲ ἢ Δὲ μὲ τὸ Δ. ἀξιόλογα ἐποιήσατε τὸ Δῆ ἔχει κατὰ τοὺς ἀρχαίους προστάτην τὴν Δῆλον και ἂν μετατρέψητε τὸ Δ εἰς Γ, θὰ ἔχητε σύναρωγὸν και τὴν θαυματουργοτάτην εἰκόνα τῆς Γήνου. Δὲν δύναμαι νὰ κάμω ἄλλας μετατροπὰς ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀλλὰ δὲν μὲ λέγετε παρακαλῶ, τί σημαίνει ἡ λέξις εἰς τὸν τόπον σας ἐξεφλέβισσα; ἔχει πολλὰ τὰ σημαίνόμενα, ἀλλ' εἰς τὴν ἰδικὴν σας περίστασιν ἐνοεῖ ὅτι ἐξευγενίσθητε. Καὶ μήπως ὁ πατὴρ μου ἦτον ἀγενής; ἐγὼ ἐνόμιζον ὅτι ἡ λέξις σας σημαίνει ἐξετόπησα ἢ ἐδυσπρέστησα και διὰ τοῦτο σᾶς ἀπεκρίθη ὅτι μὲ τοὺς συγγενεῖς μου εἶμαι πολὺ καλά, ἀλλὰ τόρα τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει φάσιν!

— Κατὰ λάθος ἀνεφέραμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον ὅτι ἀπέδρασε ὁ δυστυχὴς Παππουλάκης· οὗτος ἀνεπαύθη πρὸ χρόνων· αἰωνία του ἡ μνήμη! ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δὲν ἦτον ἐντελῶς ἀνυπόστατον ὁ κ. Βάλθης θυμωθεὶς μὲ τοὺς συναδέλφους του, διότι τὸ ἔρριξα ν' ἔξω! ἐθεώρησεν ὡς ἐντροπή του νὰ ἐργάζηται μὲ αὐτοὺς ἀπεφάσισε νὰ γίνη δραπετής. . . . Φεύγοντος λοιπὸν τοῦ ἐναρέτου τούτου ἀνδρὸς πεζῆ διὰ τὸν Πειραιᾶ ἐν μέσῳ τοῦ ἐλαιῶνος μὲ τὰ συνήθη αὐτοῦ ὀδοιπορικὰ φορέματα, τῆς βλαχόσκαιτζες και τραγόκαππα, ἀνόητος και μωρὸς μᾶς τὸν ἐπαρέστησεν ὡς Παππουλάκη. Τοῦτο εἶναι τὸ μέγα κακόν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν γνωρίζουν τοὺς ἀνθρώπους και κάμνουν τοὺς ἐναρέτους ἀγύρτας και τανάπαλιν κ. Ἀβδηρίτα! θὰ ἔλθῃ ὅμως ὁ καιρὸς νὰ κτυπήσετε τὸ κεφάλι σας μὲ μαῦρα λιθάρια και νὰ μὴ τοὺς πονῆ.

— Ὁ κ. Θ. Δηλιγιάννης κατέσπευσε διψασμένος εἰς Κέρκυραν ἵνα χειραγωγῆσθαι τὰ ἐκλογικὰ τῶν πληρεξουσίων. Εἶναι πολὺ ἐμπειρὸς διότι εἰργάσθη ὡς τοιοῦτος 15 ἔτη πρὸ τῶ ὑποθησίου τῶν ἐσω-

μας ἔχγη ἀνεξάλειπτα! ἐλπίζεται λοιπὸν και εἰς Κέρκυραν ν' ἀναποδογυρίσῃ ὅλα τὰ προσκόμματα! Λέγεται δὲ ὅτι πρὶν ἢ περατώσῃ τὸ σχέδιόν του θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Πειραιᾶ οὐχὶ διὰ τοῦ τακτικοῦ, ἀλλὰ δι' ἐκτάκτου τινὸς ἀκατίου! Ἐπανήλθε κενὸς ἐλπίδων!

— Ὑπάρχει βεβαιότης ὅτι ὁ ἱστορικὸς Κοζάκης ἐκλέγεται ἀναντιρρήτως πληρεξούσιος ἐν Κεφαλληνία. Ἄμποτε και ὁ ποιητὴς κ. Γ. Τρετζέτης ἐν Ζακύνθῳ. Ἡ Ἄμαλία εἶναι δυσαρροστημένη ἀπὸ τοὺς λογαριασμοὺς ἀμφοτέρων· τί ἀνόητος! Νομίζει τοὺς ἐπαναστάτας εὐπειθεστάτους δούλους αὐτῆς εἶναι; δὲν ἐντρέπεται;

— Ὁ κ. Ξυδάκτυλος ἀπεφάσισε τοῦ λοιποῦ νὰ γράφεται Ἐάμοιρος; ἐρωτηθεὶς διατί; δὲν εὐδοῦται εἶπεν ἡ ἐπανάστασις.

— Κοινὸς τις ἄνθρωπος πύχτετο ἵνα τέξῃ τοῦ δεινὸς ἢ νόμφη και αὐθις υἱόν. Διατί τόσοσ πόθος τὸν ἠρώτησεν εἰς περίεργος; — πόθος λέγεις, φίλε μου, ἡ καῦλα και φλόγα, ἄρρησ ἀγιο ποῦ νὰ μὴ τανάψω καιρὶ και ῥημοκλήσι λιθάνι; Διατί; — κουτὸς ὅπου εἶσαι καὶ μὲνε· Διατί; νὰ σοῦ τὸ πῶ θέλεις; Ναι· διὰ τὸν πρῶτον αὐτῆς υἱὸν ἐπῆρα σιχαρίκια ἀπὸ τὸν Ναύαρχον τὸ δίπλωμα τοῦ Ναυκλήρου, διὰ τὸν δεύτερον δὲν θὰ πάρω τοῦλάχιστον τὸ τοῦ σηματοφόρου και κατόπιν τὸ τοῦ πλοιάρχου· ποῖος Ναύαρχος εἶν' αὐτὸς ποῦ κάμνει τόσα μεγάλα δῶρα, σὰ νὰ ἔχη τὰ διπλώματα κρεμμυδοτζιφλες; — δὲν τὸν ἠξεύρεις! ἕνας Ναύαρχος εἶναι στὸ κόσμῳ· ποῖος ἀδελφὲ νὰ τὸν μάθῃ; ὁ Κανάρης· χαρὰ σὲ σένανε και μοῦντζες και στρουντζες δικές μου, ποῦ ἐξεροστάλαξα εἰς τὴν θύρα τοῦ Βούλγαρη μὲ τόσα δικαιώματα και μὲ δύο πληγὰς ὅπου ἔχω στὸ στῆθος. Καὶ γιατί καὶ μὲνε δὲν πᾶς εἰς τὸν Κανάρη; εἶμαι Ἰδραϊός!

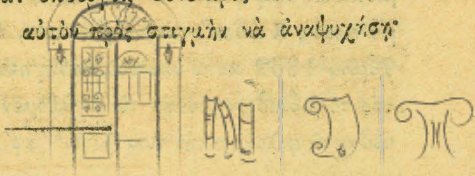
— Ὁ φίλος μας κ. Α. Δ. Κουμουνοδουράκης μᾶς διεβίβασε ἐν βιβλίδιον ὅπερ φέρει δύο τίτλους, ἀφ' ἐνὸς Κανονισμοὺς ἡ Ὁθωμανικὸς Κώδικῆς, και ἀφ' ἑτέρου, Λόγους ἐκφωνηθέντες τῆ 23

ΙΑ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἀσωπίου κλπ. Λαβόντες τὸ βιβλίδιον ἐκεῖθεν ἐβιβασθῆμεν ἐδῶ και ἐκεῖ δὲν εἶδομεν ὄμοιον φιλολογικὴν τινα ῥῆσιν· ἀφ' ἑτέρου ἐνεθυμήθημεν ὅτι ὁ

σορὸς Ἀσωπίος, δὲν ἐξεφώνησε ποτὲ λόγους ἀλλὰ μόνον ἀναγινώσκει αὐτοῦς· τὸ βιβλίδιον ἄρα δὲν ἀνάγεται εἰς αὐτόν· τοῦ ν' ἀποδώσωμεν τὴν χάριν τῆς δωρεᾶς; ὁ διάβολος μᾶς ἔφερον εἰς τὸν νοῦν τὰ Κεκανονισμένα τοῦ σοφοῦ Μάμουκα. Τί κατάρρα! ἀνοήγουμεν τὴν 2 τοῦ βιβλίου σελίδα ἀπαντῶμεν ἀφιερώματα (βουκάφια) χαράττι γαϊῶν καὶ πάλιν, πάλιν παντοῦ τὸ χάρτι· τότε ἐνωθήσαμεν ὅτι τὰ κεκανονισμένα εἶναι ὁ Κανοναμέσ· τὸ δὲ χαράττι εἶναι ὁ φόρος, καὶ ἐπειδὴ ὁ μεταφραστὴς τοῦ Κανοναμέσ ἀντεπολιτεύετο πρὸς τὰ κεκανονισμένα τοῦ Κ. Μάμουκα, ἔθεσε κατ' ἐγκρισιν τοῦ Κ. Παππζαφειροπούλου, ἀντὶ φόρου, τὴν λέξιν χαράττι, καὶ πρὸς βεβαίωσιν ὅτι δὲν βχρβαρίζει παρεβάλε τὸ σύγγρμμά του μὲ ὄνομα τοῦ Κ. Ἀσωπίου ὡς φιλολόγου. Ταῦτα ἕως ἐδῶ.

— Μᾶς εἶπον ὅτι βέβηλός τις γλῶσσα ἐξέμεσε κᾶτι ἐναντίον τῶν Ἀστέρων· δὲν τὸ εἶδομεν! ἀλλ' ὡς μανθάνομεν τὸ χαλκεῖον εὐρίσκειται παρὰ τῆ οἰκίᾳ τοῦ Κύκλιωπος. Μαῖρα πουλιά τοὺς τρώγανε· ἐν τούτοις παρακαλεῖται τὸ τέκνον τοῦ Μίνωος ὁ λέρμπαλέρ Κ. Βεσηλάκης νὰ μᾶς εἰπῆ, τίς ἐξέμεσε τὰς τοιαύτας βλασφημίας, καὶ κατόπιν οὐδ' ἂν ὁ πᾶς αἰὼν νύψοι νάμασιν ὠκεανοῖσι, τὸν ἀποτρόπαιον συκοφάντην.

— Τί κεφάλια! ὁ Κ. Βάλβης ἐνόμιζεν ὅτι θὰ εὖρη πακτωλοῦς εἰς τὸ Ταμεῖον τῆς Ἐπτανήσου. Νῦν δὲ, ὅτε τὸ εὔρεν ἐντελῶς ἀπορον, διαβιβάζει αὐτόθι τὰ ψυχία τοῦ καταπεποιημένου Γεωργίου καὶ ποιμένος· ἀλλὰ, διατί οἱ εὐλόγημένοι Ἐπτανήσοι δὲν ἔκαμον ὀλιγωτέρας λιτανίας καὶ φωταφίξας, ὥστε νὰ τοὺς μείνη μικρὸν περίσσευμα διὰ νὰ μισθοδοτήσωσι 500 στρατιώτας τοῦλάχιστον δι' ἓνα μῆνα; ὅλοι θὰ γδέρουν αὐτόν τὸν δυστυχῆ τόπον; τοιαύτας ἀπαρχὰς ἐλπίζομεν ἀπὸ τοὺς μεγαλοπλούτους; Διατί δὲν κάμουν μίαν συνεισφορὰν ἐκουσίαν ὥστε ν' ἀπαντηθῶσι τὰ προκαταρκτικὰ διὰ τὴν φρουρὰν αὐτῶν ἔξοδα! ὑπουργοί, δότε πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον ἡμερῶν ἄνεσιν· ἀθήσατε αὐτὸν πρὸς στιγμήν νὰ ἀναψυχῆσῃ· μὴ τὸν καταθλίβετε πλέον!

ΤΕΛΕΣΙΑΔΙΚΟΝ.

Κατὰ τὰ Κεκανονισμένα ὑπὸ τοῦ κ. Μάμουκα ἢ τὸν Κανοναμέσ τοῦ πληρεξουσίου κ. Κουμουνδουράκη ὃν ὡς λέγει μετέφρασε Σουλτανικῷ δόγματι διὰ τὴν ἐθνοσυνέλευσιν, ἀποφαινόμεθα τάδε.

Ὅσοι τῶν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἔλαβον τὸ πρῶτον φυλλάδιον τῶν Ἀστέρων παρακαλοῦνται ἵνα πληρῶσωσι σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ δευτέρου τὴν συνδρομὴν ἀμφοτέρων ἀντὶ δραχμῆς ἑκάστον.

Δεύτερον, ὅσοι ἀποποιήθῳσι τὸ ἐν ὀφείλουν ἵνα ἐπιστρέψωσιν ἀμφοτέρα, διότι ἡμεῖς παίζοντες ἐξεδώκαμεν ὑπὲρ τῶν χιλίων ἀντιτύπων ἅπερ ἐξηνητλήθησαν μέχρις ἐνός, ὁ δὲ λαὸς διψᾷ ὑπὲρ τῶν τρισχιλίων, ἐφ' ᾧ καὶ ἐκδιαζόμεθα ἵνα ἐκτυπώσωμεν ἐκ νέου τὸ πρῶτον τεύχος καθ' ὅσον, καὶ ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν ζητεῖται ὡςπερ ὁ ἐπιούσιος ἄρτος, καὶ ἐν τῇ πρωτεύουσῃ δὲν ἔλαβον τοῦτο πολλοὶ τῶν φίλων μας.

Τρίτον, πρὸς εὐκολίαν τῶν παραπονουμένων ἐκ τῆς ἀπειρίας τοῦ διανομῆος παρακατατίθενται ἀντίτυπά τινα τοῦ Β'. Τεύχους παρὰ τῷ βιβλιοπώλῃ κ. Νικολάω Β. Νάκη κατὰ τὴν ὁδὸν Αἰόλου ἀριθ. 377, παρὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ λάβωσιν οἱ βουλόμενοι εὐχερέστερον τὸ φύλλον προπληρώνοντες καὶ τὸ τίμημα, διότι ὁ Κανοναμέσ εἶναι συνέπεια τοῦ ἐν τῇ παλάμῃ καὶ οὐτῷ βόήσωμεν, καὶ τὸ ἐν τῇ παλάμῃ ξεκαθαρίζει τοὺς λογαριασμοὺς ἄνευ τοῦ σείρτα φέρτα! κἀλλιο λόγια εἰς χωράφι παρὰ μάγκανα εἰς ἀλώνι, λέγουσιν οἱ φρόνιμοι γεωργοί!

Τέταρτον, ὅσοι τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἢ πέραν αὐτῶν ἔλαβον φύλλὰ τοῦ Α'. Τεύχους παρακαλοῦνται σὺν τῇ παραλαβῇ τοῦ Β'. νὰ μᾶς διαβιβάσωσι τὸ τίμημα ἀμφοτέρων διὰ τοῦ ἀμέσως ταχυδρομείου, ἢ ἐν περιπτώσει τὰ φυλλάδια, ἄλλως τε θεωροῦνται ὑπόλογοι καὶ ποινῆς ἄξιοι κατὰ τὴν ὑπ' ἀριθ. 40,000 ἐγκύκλιον τοῦ κ. Μάμουκα τετυπωμένην εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ ἰδίου δαπάνῃ τοῦ δημοσίου καὶ συνδρομῇ τῶν πανταχοῦ Μοναστηρίων καὶ κληρικῶν.

Ταῦτα περὶ τούτων· ἐξωδίκως δὲ ἀπαντῶντες εἰς τοὺς πολλοχοῦ φίλους μας, διότι ἔνεκεν τῶν ἀσχολιῶν μας δὲν δυνάμεθα ν' ἀπαντήσωμεν κατ' ἰδίαν εἰς ἓνα ἑκάστον, ὅτι ὁ διάπυρος αὐτῶν πόθος περὶ ἐπαναλήψεως τῆς Συνταγματικῆς, ἐκπληρωθῆσεται τάχιον. Διὰ τοῦτο μάλιστα ἐτάξαμεν τὴν συνδρομὴν τῶν Ἀστέρων κατὰ τὸ ὄχι, ὥστε νὰ εἴμεθα ἐλεύθεροι ἐν παντὶ καιρῷ, καὶ νὰ κἀν τὴν ἐπὶ ἀναμνηστικῆς μὲτὰ τῶν συνδροματῶν μας.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗΝ ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΗΝ ἘΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΜΟΥΣΕΙΟΝ ΑΘΕΟΥΡΙΟΥ

Δὲν ζῆ . . . ποῖος ! ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος, ὅστις ἔδωκε τὸν πρῶτον κατὰ τῆς τυραννίας κτύπον μετὰ τοῦ αἰοιδίμου Ὑψηλάντου. Τίς οὗτος ; ὁ Μιχαὴλ Σουτζος, ὁ τῶ ὄντι νέος τῆς πατρίδος Θεσεῦς, ὅστις ἐθυσίασε τὴν ἡγεμονίαν του ὑπὲρ τῆς ταλαινῆς Ἑλλάδος, ὅπως ἐκεῖνος τὸ διάδημά του ὑπὲρ τῶν Ἀθηναίων ὦ, μακαρία ἡ μνήμη αὐτοῦ· αἰδῖος ἔστω ἡ δόξα του· ψυχρὰ πλᾶξ καλύπτει ἤδη τὸν τάφον αὐτοῦ καὶ ἡ ψυχὴ του μετεωριζομένη εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἀνακράζει τοῖς Ἑλλησιν « ἶδε ὁ Ἰσραηλίτης ! τοι-οὔτος καὶ τηλικούτος ὁ ἦρωσ ! ».

Ἐτάρῃ τὴν 13 τοῦ μηνὸς τούτου δακρυροῦντος παντὸς τοῦ πλήθους, ὅπερ συνέρρευσεν αὐθορμήτως εἰς τὴν ἐκφορὰν τοῦ νεκροῦ του· ἡ Κυβέρνησις ἐφάνη φειδωλὴ εἰς τὰς ἀνηκούσας πρὸς τὸν ποτὲ ἡγεμόνα τιμὰς, ὅπως καὶ ὁ ἐπάρατος Ὁθων· ἡ βιογραφία τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς γέμει ἠθικῶν παραγγελμάτων ὡς θέλουμεν διαζωγραφίσει αὐτὴν διὰ τοῦς μετέπειτα· εὐχομαι, εἶπε, τῷ Γραμματεῖ τοῦ αἰοιδίμου Ὑψηλάντου Γ. Λασσάνῃ νὰ ἐλευθερωθῆ ἡ Πατρίς καὶ νὰ ζήσω ὡς ἰδιώτης εἰς μίαν γωνίαν τῶν Ἀθηνῶν.

Τοσαῦτα ἐπὶ τοῦ παρόντος περὶ τοῦ αἰοιδίμου τούτου ἀνδρὸς, ἐφ' ᾧ καὶ πρὸς ἐπισφράγισιν τῆς ἀρετῆς του καὶ τοῦ σεβασμοῦ ἡμῶν εἰς τοὺς ἦρωας τῆς Πατρίδος, μεταφέρομεν ἀπὸ τοῦ Β' Τεύχους τοῦ ἐν τοῖς Πιστοποιίσι Συγγραμμάτων μας τὰ περιφανῆ εἰς τὸν ἄνδρα ἔπη προφερόμενα παρὰ τοῦ φιλοξενηθέντος ὑπὸ τοῦ ἥρωος, ἀειμνήστου Πατρισταφλέσσα.

• Τοιούτοι οἱ ἀγῶνές μας ! παῖδες Ἑλλήνων νέοι !
καὶ δράμετε στὴν ποίησι ἀγνοοσεφανεμένοι.
Ἐχει ἡ μοῦσα θεμάτα, ἐντεῦθεν νὰ ὑμνήσῃ
καὶ κείνα τὰ πανάργατα γιὰ νὰ ὑπερτηρήσῃ
— ἱμνεῖται καὶ δοξάζεται, Θεσεὺς ἡ ἀνδρία,
πῶ ἔδωκε εἰς Ἀττικὴν ! τὸ πρῶτον λευτερίαν !
ἀρτίσκι τὸ διάδημα εἰς τὴν Δημοκρατίαν,
καὶ ἔλαφε ὡς ἥλιος στοῦ Ἄρεως πεδία !
Κι' ὁ Σουτζος ὅστις ἄρρησε κλεινὴν ἡγεμονίαν
τὴν χώραν τὴν εὐδαίμοναν ! ἐκεῖνην Μολδαβίαν !
δὲν πρέπει νὰ δοξάζεται μὲ σέβας εἰς αἰῶνας
κι' ἀντὶ τοῦ Στέμματος, ταρῆ, νὰ δώσ' ὁ Παρθενῶνας ;
— Παρθένος μοῦσα ἀρά γε ! δὲ, πρέπει γιὰ νὰ πλέξῃ
στεφάνι ἀεινόφατον τὸν ἥρωα νὰ στέψῃ,
καὶ τότε τὴν Πατρίδα της, μ' ἐνάρετα τὰ ἔργα
νὰ τὴν κομίσῃ αὐτίφατον κόσμα ὀρεγνέοντα
τὰ πέποιτα, ἑστίαι ἔργα μας εἶναι κληρονομία !
αὐτὰ κρατῶμεν σφιγγόμεναι Ἕθνοισ ἀπτονόμεναι,
ὅστις τὰ μεταλλεύεται, προδίδει τὴν Πατρίδα !
εἶναι θηρίο ἄγριο ! δουλεύει τυραννίδα !

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΚΟΝΙΝΟΥΣΣΟΝ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ
ΣΥΛΛΟΓΗ Π. ΠΑΤΡΙΚΙΟΥ
ΑΙ. Σ. VI. 26. 0018

1927

ΙΑΚΩΒΑΤΕΙΟΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΚΟΝΙΝΟΥΣΣΟΝ ΜΕΛΟΥΡΙΟΥ